

MENOLOGIUM CISTERCIENSE

MENSIS JULII

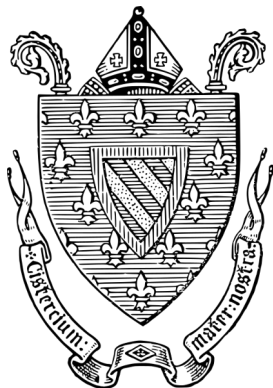
A MONACHIS

ORDINIS CISTERCIENSIS
STRICTIORIS OBSERVANTIÆ

compositum

ET A CAPITULO GENERALI ANNO 1951

APPROBATUM

WESTMALLE
EX TYPOGRAPHIA ORDINIS
1952

JULIUS

1. července.

Ve Švýcarsku, připomínka především **Zakladatelů**, ale také některých mnichů a konvršů slavného kláštera La Valsainte¹ [la valsént], mužů zajisté druhu přímo hrdinského. První z nich v počtu dvaceti čtyř, když jako uprchlíci přišli z Francie do zmíněného prastarého kláštera Karthusiánů, v tento den roku 1791, jež od té doby slavili každý rok, jako by zapláli novým nadšením, a rozhodli se, že provedou a dokončí reformu abbé de Rancé [d' rānsé], a v nejvyšší chudobě a střídmosti, když posléze prchali v nesmírně namáhavých cestách za naprosté poslušnosti Svaté Řeholi, pak v těchto válečných časech ukázali obyvatelům Evropy přeslavné svědectví katolického náboženství i mnišského života plné krásných ctností. (Hag., II, cap. 12, G., Appendix – pp. 311-324).

V brabantském klášteře Aywières² [evjér], ctihodná **Alžběta de Wans** [d' van], mniška. Téměř od kolébky byla prevelice oddána Kristu; rodiče ji ovšem proti její vůli provdali za úctyhodného vojáka, s nímž žila celý rok, avšak zůstala neporušenou pannou. Pak přijala řeholní hábit, říká se, že byla Abatyší v klášteře sv. Desideria ve francouzské oblasti Champagne [šampaň], ale vzdala se úřadu představené, a odešla do kláštera Aywières [evjér]. Asi po tři roky, kamkoliv šla, měla s sebou sošku Krista ukřižovaného; a pokud byla někdy sužována nečistými či odpornými myšlenkami, ruku nataženou z kříže si položila na hrud', čímž okamžitě všechny své zvrácené myšlenky zahнала. Poměrně často se mohla těšit z rozhovorů s anděli, zasloužila si také uzřít zesnulou svatou Lutgardu zářící ve slávě. Když se pak proslavila mnoha ctnostmi, nakonec byla povolána do svaatební komůrky božského Ženicha. (Hag., n. 453).

-
- 1 *Vallis Sancta*, **La Valsainte**, je kartouza v distriktu Gruyère (Švýcarsko), založená 1295, zrušená 1778, v roce 1791 pak sloužila jako útočiště trapistům, kteří byli vyhnáni z *La Trappe*, ti ovšem museli v roce 1798 opět odejít, pak se několikrát vrátili a byli vyhnáni, až se sem nakonec v roce 1863 opět vrátili kartusiáni, a žijí zde dodnes. (červen, pozn. 44)
 - 2 *Acquiria*, **Abbaye d'Aywiers** byl klášter cisterciáček nedaleko Bruselu v Belgii. Založen v roce 1202 jako benediktinský, kolem 1215 se stal cisterciáckým, 1796 zrušen.

2. července.

V klášteře Port-du-Salut³ [pór dü salü], roku 1859 odešel do nebe Důstojný Pán **Bernardin Dufour** [důfúr], Opat. Vykonal duchovní správu, čím dál tím více se jej však zmocňovala touha po samotě a modlitbě, takže se jako kněz ve svých čtyřiceti čtyřech letech, oděn v chudičském šatu, vydal do zmíněného kláštera. Byl Rektorem u mnišek z nedalekého kláštera, a po deseti letech byl zvolen Opatem. V tomto úřadu pak působil dalších pět let. Postaral se o opravu budov, nejvíce se však staral o duchovní život, jemuž co možná nejvíce vdechoval život a ovládal jej smysl přesvaté Vůle Boží. V mnoha svých namáhavých zaměstnáních myslel pouze na Boha, a byl poslušen i těm nejmenším řeholním předpisům. Byl velmi pokorného ducha, chtěl plnit dokonce i službu v kuchyni, pokud mu v tom nějaký Návštěvník nezabránil. Všichni v něm obdivovali především lásku a nesmírný pokoj, jež vyzařovala jeho tvář. V něžné oddanosti ctil Nejblahoslavenější Pannu Marii, a když o ní mluvil v kapitule, jeho tvář vypadala jako když září žářem lásky. Pročež tedy na svátek Panny Marie získal i odpočinutí v nebi. (Hag., Suppl., n. 703 b).

Ve Španělsku, rázný muž **Diego Velasquez** [velaskes]. Od malička byl vychováván spolu s králem Sanchem [sančem]. Poté však se stal mnichem v klášteře Fitero,⁴ a když pevnosti Calatrava hrozilo nebezpečí od Saracénů, přesvědčil svého Opata svatého Raymunda, aby požádal krále o obranu tohoto sídla. Vznikl tedy nový rytířský Řád z Calatravy, a Diego se stal jeho Převorem. Po mnoha doložených vítězstvích se však roku 1195, když u města Alarcos utrpěl velikou porážku, uchýlil do kláštera svatého Petra ve městě Gumiel, kde na počátku 13. století zesnul v Pánu. (Hag., n. 362).

Též ve Španělsku byl v roce 1403 připojen k Blaženým v nebi zbožný konvrš kláštera Valbonne [valbon] **Macarius**, jenž zde po téměř dvacet let ve veliké poslušnosti, chudobě a čistotě bojoval v Pánu. Byl portýřem a s velikou trpělivostí a pokorou snášel všechny nepravosti a urážky laiků, kteří přicházeli do kláštera. Když poslední den svého života oznámil bratřím hodinu svého odchodu, s jedinečnou oddaností a veselostí uprostřed

3 *Portus Salutis*, **Port-du-Salut** je trapistický klášter v malé obci Entrammes u Laval v severní Francii. Budovu už od 13. století obývají různé řeholní community, naposledy od roku 1707 řeholní kanovníci zrušení v roce 1791. V roce 1815 tam Dom Eugène založil trapistické převorství, které Pius VII. rok nato povýšil na opatství, jež existuje dodnes. (červen, pozn. 48)

4 *Fiterium*, **Monasterio de Santa María la Real** byl cisterciácký klášter ve městečku **Fitero** na severovýchodě Španělska nedaleko Pamplony. Založen 1140 z L'Escaladieu, zrušen 1835.

modliteb odešel k Pánu. Pověst jeho svatosti byla nejvíce upevněna tím, že byl pohřben v kostele, neboť ostatní byli pohřbívání pouze v křížové chodbě. Stalo se tedy, že nad jeho hrobem byl vztyčen náhrobní kámen s epitafem, a takovou výsadu neměli ani samotní Opatové. (Hag., Suppl., n. 472 b).

3. července.

V belgickém klášteře Orval,⁵ 9. dne tohoto měsíce roku 1764, odešel k Bohu Důstojný Opat **Mennas Effleur** [eflör]. Jeho synové i nástupci o něm mluví jako o Opatu tohoto kláštera, po kterém všichni velmi toužili. Byl převelice vlídný a laskavý ke každému, myslí bratrů, rozrušené z vlády svého předchůdce, zakrátko upokojil. Avšak co se týče poslušnosti Řeholi, vůbec nebyl liknavý a nedbalý, a nakolik to jeho slabé tělo strpělo, účastnil se věrně i on společných činností, práci rukou nevyjímaje. Když jej však sužovaly všelijaké nemoci, byl, ač nerad, donucen žít v nečinnosti, všechny tyto strasti však mužně a statečně snášel. Ve svém klášteře velmi podporoval studium theologie. Poté, to byly položeny základy nového kláštera, v sedmém roce jeho vlády, ve svých šedesáti letech jej nečekaně, k veliké bolesti všech, zastihla smrt. (Hag., n. 661).

V klášteře Panny Marie z Trappy, dne 8. tohoto měsíce, roku 1751, zbožně zesnul **Sebastián Devaulx** [devó], mnich, který je považován za významnější kajícíky tohoto kláštera. Jako mladík byl na cestě zajat Maury, a po dlouhý čas si dělal velké starosti, aby ze strachu před smrtí neodpadl od víry. Byl však osvobozen a žil celkem řádně, jeho mravům se ovšem dalo leccos vytknout. Po nějaké době se však zcela obrátil k Bohu, a v klášteře Trappa si k přísným ustanovením tohoto domu přidal ještě přísnější kající úkony. Zastával úřad pod-celeráře, díky němuž se nemohl věnovat svým vytouženým modlitbám navíc, takže si vyžádal, aby se mohl zřící dvou hodin spánku, a toto povolení pak využíval i poté, když v planoucí touze po samotě byl zbaven svého úřadu. I když jej sužovala těžká choroba, nic ze svých obvyklých skutků zbožnosti a pokání nevynechal. A když se jeho tělo zdálo téměř celé pokryté jednou velikou ránou, vždy ukazoval tentýž klid v tváři i v duši, když ukrutná trápení s radostí spojoval s Kristovým utrpením; dokud jeho planoucí touha po příchodu Páně nebyla šťastně naplněna. (Hag., n. 645).

5 *Monasterium Aureævallis*, **Abbaye Notre-Dame d'Orval** je trapistický klášter v Belgickém Lucembursku (nedaleko Bruselu). Založen 1070 jako benediktinský, 1132 se stal cisterciáckým (Trois-Fontaines), 1793 vypálen a zničen, obnoven jako trapistický v roce 1926,

Roku 1824, posvěcení kostela Panny Marie od Přístavu Spásky.³⁷

Roku 1255, byl ve Švýcarsku založen klášter Panny Marie v Magerau.⁶

4. července.

V klášteře Panny Marie od Sedmi Pramenů⁷ (Sept-Fonts [set fõn]), v roce 1895, 12. dne tohoto měsíce, v Pánu zesnul Bratr **Richard Patard** [patár], konvrš. Pocházel z Paříže, a když vstoupil do kláštera, ihned se celý odevzdal Bohu, i když se měl na starosti věci pozemské, odložil veškeré své pohodlí a po více než čtyřicet let se zasvětil své komunitě. Po celý tento čas tedy zůstal tím největším cizincem světa, zcela poslušen Řeholi. Když musel jít ven, zbožně se modlil růženec, časné ráno vyrazil, aby šel pěšky často čtyřicet mil⁸ i více, aby ve městě Moulins⁹ přijal Svaté Přijímání. Protože byl tímto nebeským Chlebem obcerstvován každý den, právem byl toho názoru, že kdo je připraven k přijetí Posvátného Těla Kristova, je též připraven zemřít. Když vyřídil vše, co bylo třeba, a vracel se, po takové cestě nezřídka i osmdesát mil se lačný vracel večer domů. Takto tedy tento muž pevný na těle i na duchu, živen rozjímáním nad jhem věčnosti, po dlouhou dobu nesešel z cesty svých povinností ani o píd. Ve věku osmdesáti šesti let pak obdržel odměnu pro služebníka věrného. (Hag., n. 737).

Tentýž den téhož roku odešel v klášteře Panny Marie v Bonnetcombe¹⁰ [bonkõm] Bratr **Jakub Calmettes** [kalmet], konvrš novic. Ve světě byl jeho zaměstnáním dohled nad železničním provozem, a aby se mohl snáze účastnit obřadů posvátného officia, požádal, aby části svého povolání mohl vykonávat v noci. Když pak ve svých téměř čtyřiceti letech zamířil

6 *Macraugia* (francouzsky **Abbaye de la Maigrauge**; německy **Abtei Magerau**) je klášter cisterciáček ve švýcarském Fribourgu, založený v roce 1255 z Haute-rive, zrušený v roce 1848, obnovený v roce 1939. (červen, pozn. 49)

7 *Monasterium B. M. de Sancto Loco ad Septem Fontes*, **Abbaye de Sept-Fons**, v Dompierre sur Besbre ve střední Francii nedaleko Lyonu. Založen v roce 1132 z Fontenay, zrušen 1791, obnoven 1845 trapisty. (červen, pozn. 40)

8 Asi jsou myšleny kilometry, vzhledem k tomu, že míle (*mille passuum* – tisíc kroků) ani kroky se v novověké Francii nepoužívaly, pouze jednotka *lieue*, která měla asi 3-5 km, jak v kterém městě.

9 *Civitas Molinensis*, **Moulins** je město ve střední Francii na řece Allier, asi 30 km od kláštera Sept-Fons.

10 *Bona Cumba*, **Abbaye Notre-Dame de Bonnetcombe** byl cisterciácký a trapistický klášter v jihozápadní Francii nedaleko Toulouse. Založen 1167 z Candeil, zrušen 1791, obnoven trapisty 1876, opuštěn 1965, do roku 2017 osídlen různými instituty zasvěceného života.

do kláštera, po návratu z práce na poli domů hned pospíchal do oratoře k oltáři, a mezi jeho největší potěšení patřilo následování Krista po Křížové Cestě. Poměrně často byl spatřen v chóru konvršů či někde v ústraní jako by byl ve vytržení. Když jednou upadl a sužoval jej zánět kloubů v paži, trpké bolesti i hluboké řezy snášel s radostí a beze slova stíznosti pro obrácení hříšníků, zatímco úlevy, které mu bratři nabízeli, zdvořile odmítal, a žádal je, aby mu dovolili vykonat toto pokání. Jeho tvář vždy zářila a vypadal tím šťastnější, čím úpornější bolesti jej sužovaly. Své řeholní sliby složil ve chvíli smrti, když až do konce uchoval svého ducha planoucího láskou k Bohu, a svého přeoddaného ducha Bohu navrátil k blaženosti. (Hag., n. 736).

5. července.

V brabantském klášteře Villers¹¹ [vijé], vzpomínka na zbožného konvrše **Everharda**, jenž velmi střežil svá ústa a nejpřísnější *silentium* dodržoval vůči všem. Když jednou pásł stáda a zdržoval se na louce mimo město, jeden voják se zbrojnošem šel zrovna kolem něj. Zbrojnoš řekl vojákovi: «Pane, pokud dokážeš přimět tohoto konvrše, aby si s námi promluvil poté, co nám ukáže cestu, dám ti tolik a tolik stříbrných mincí, pokud však ne, dáš mi tolik stříbrných mincí ty». K této úmluvě pán svolil. Voják tedy přistoupil blíže a bratra pozdravil; načež on se skloněnou hlavou v tichosti pozdrav opětuje, a ve stručnosti popíše pánovi cestu, na kterou se ptá. Voják se ho však dále ptal na spoustu věcí, které s cestou nesouvisely, avšak žádnou odpověď na ně již nedostal. Pohnut hněvem tedy seskočil z koně a udeřil konvrše do tváře. Ten mu ihned nastavil k úderu i druhou tvář. Načež zostuzený voják pospíchá, aby vyskočil na koně; bratr Everhard však položí ruku na uzdu a sedlo, aby ukázal, že pánu ještě poslouží a pomůže do sedla. Když voják uviděl takovou dokonalost v muži Božím, propukl v slzy a prosil za odpuštění; a zanedlouho, když uspořádal své záležitosti, dal se do služby k vojsku bratří z Villers. Bratr Everhard však krácel po cestě poslušnosti, a zasloužil si být poctěn i tím, že jej poslouchala zvířata. (Hag., n. 409).

Ve Španělsku, roku 1746, slavný odchod ctihodné Matky **Anny Marie od Početí**, mnišky kláštera svatých Jáchyma a Anny ve městě Valladolid¹²

11 *Villarium*, **Abbaye de Villers** byl cisterciácký klášter v belgickém městečku Villers-la-Ville poblíž belgického Bruselu. Založen 1146 z Clairvaux, zrušen 1796 během Francouzské revoluce. (červen, pozn. 79)

12 *Civitas Vallisoletana*, **Valladolid** je hlavní město stejnojmenné provincie v autonomním společenství Kastilie a León ve Španělsku. Má 316 000 obyva-

[vajadolid]. Od nejútlejšího dětství jí přitahovaly skutky zbožnosti a umrtvování těla, s něžnou oddaností uctívala Nejblahoslavenější Pannu Marii, od níž si zasloužila i zjevně býti občerstvována. V klášteře pak vynikala výjimečnou prostotou a láskou, a chovala živou oddanost k ukřižovanému Pánu a jeho Nejsvětějšímu Srdci, jehož úctu spolu se ctihodným Otcem Bernardem de Hoyos [ojos] z Tovaryšstva Ježíšova rozšířila po Španělsku. Zaslíbila se vysvobození duší z očišťovacího vězení, a přijala od Pána slib, že v den své smrti obdrží vysvobození pěti tisíc duší. Hned však po její smrti se zástupy lidí jí oddaných odevšad seběhly, aby si vyžádaly relikvie, a podávali zbožné předměty sestrám, aby se s nimi dotkly jejího těla. (Hag., n. 656).

6. července.

V klášteře svatého Ondřeje ze Sestri¹³ v Ligurii, svatý **Albert**, konvrš a poustevník. Jako chlapec měl ve zvyku odvádět stáda na pastvu do prostřed lesa, aby se mohl snáze věnovat modlitbě, a zvykl si také žít z bylin a kořinek. Později přilnul k jednomu svatému poustevníkovi. Podle vidění, které obdržel ve snu, však požádal o hábit konvrše ve výše zmíněném klášteře, kde se po své profesi věnoval službě v kuchyni, zároveň se věnoval i péči o chudé a byl jim nanejvýš milujícím otcem. Čas, který mu zbyl po veškeré jeho práci, trávil v modlitbě. Říká se, že tento jeho zbožný zápal, který Bůh přijal, také dokázal zázraky, kdy rozmnožil pokrm, nebo mu anděl připravil jídlo. Když přesvatě strávil mnohá léta uprostřed bratří, v touze po dávné samotě si u Opata vyžádal dovolení, aby mohl v ne-dalekém lese obývat malou chýši. Tam však téměř po třicet let vedl převlece přísný život, a mnozí, kteří potřebovali modlitbu či radu, jej navštěvovali; a dle vyprávění mnoha lidí jej Bůh poctil zázraky, pro dobro lidí také vládl mocí nad škodlivými zvířaty. Roku 1239, 8. dne tohoto měsíce, pod svým skalním přewisem zesnul v Pánu. Jeho skutky byly prozkoumány, a pouhých sedm let po jeho smrti Papež Innocens IV., jenž zrovna přebýval ve zmíněném klášteře, schválil jeho úctu. Nad jeho hrobem byl pak vystavěn kostel, a roku 1625 se začal v janovské diecézi uctívat též litur-

tel. Název pochází asi z arabské fráze „země otce“ (بلد الوليد – Balad-Al-Walid) v latině pak nejspíš *vallis soletum* – slunečné údolí.

13 *Sanctus Andreas de Sexto*, **Sant'Andrea degli Erzelli** byl cisterciácký klášter v Janově v městské části Sestri Ponente, v severoitalské Ligurii na pobřeží Ligurského moře. Založen kolem roku 1000 jako benediktinský, 1131 se stal cisterciáckým (Cîteaux), 1569 zrušen, do roku 1797 osídlen dominikány.

gicky. Roku 1873 pak mniši z kláštera Panny Marie z Aiguebelle¹⁴ [égebel] z jeho relikvií obdrželi paži. (Hag., n. 45).

Roku 1899, posvěcení kostela Panny Marie z Timadeuc¹⁵ [timadök].

Roku 1904, posvěcení kostela Panny Marie z Luk v Kanadě.

7. července.

V Clairvaux, vzpomínka na jednoho konvrše bezúhonného života, který na samém konci svého života Svatému Otce Bernardovi, jenž ho přišel povzbudit, odpověděl s nesmírnou důvěrou. Načež svatý Opat ve strachu, aby tato odpověď plná takové naděje nepocházela z troufalé nerozváznosti, dosti přísně jej pokáral. Avšak konvrš mu klidně odpověděl: «Dobře, nejdražší Otče; zajisté, pokud je pravda to, co jsi nám tak často vštěpoval, že království Božího lze dosáhnout samotnou ctností poslušnosti, tuto větu, třebaže o nějaké slovo zkrácenou, jsem si pečlivě zapamatoval, usilovně nad ní rozjímal a starostlivě uváděl ve skutek. Ale pokud jsem se vynasnažil ve všem v Kristu poslouchat a všechny milovat, kdo mi může bránit v tom, abych se svěřil v jeho milosrdenství?» Když blažený Otec uslyšel tuto odpověď, velmi se zaradoval, stvrdil ji a po blahopřál mu, a také jej povzbudil, aby s jistotou vešel do věčné vlasti. Když pak konvrš zesnul, svatý Bernard měl v kapitule řeč, v níž pronesl, že je mnohem více jat radostí pro jeho ctnost poslušnosti a čistotu duše, než kdyby viděl, jak září znameními a zázraky (Hag., n. 342).

V klášteře Panny Marie Dobré Rady ve městě Maubec [móbek], roku 1888, zbožně odešla Sestra **Irene** **Laval**, konvrška. Když už byla tělesně dost slabá, ze všech sil se věnovala práci ve stáji, ale ještě víc se snažila modlit officium, zatímco pak vnitřně usebraným duchem neúnavně rozjímal nad Kristovým utrpením. Posléze byla určena pod-novicmistryní, a stejnou usebranost ducha spojila s pravým apoštolským zápalem. Všichni cítili, že je připoutána k Ježíši. Sebe nikdy nešetřila, a po devíti letech vyčerpala své síly a s největší láskou objala kříž své nemoci jako svatá oběť Boží a pravá nevěsta božského Ukřižovaného. Po sedm hodin ve smrtelném zápase se její hlavajevila všem kolem ní jako proměněná, všichni věřili, že právě rozjímal nad božskou Hlavou Krista, když do prachu upadl. Na její přímluvu byla náhle uzdravena mniška tohoto kláštera, která onemocněla těžkou chorobou. (Hag., n. 727).

14 B. M. de Aquabella

15 *Abbatia B.M. de Timadeuc* je trapistický klášter ve francouzské Bretani, nedaleko města Rennes. Založen 1841 z La Trappe.

8. července.

Svátek blahoslaveného Evžena III., Papeže. Předtím byl kanovníkem pisánské diecéze, kde držel titul *vicedominus*.¹⁶ Když ovšem na koncil, který se konal v Pise, přišel Svatý Otec Bernard, Evžen se svěřil do péče jeho řádu. Uběhlo asi pět let od jejich setkání, když se stal představeným mnichů z Clairvaux, kteří byli vysláni do kláštera Farfa, ale na příkaz Papeže Innocence II. přišli do Říma a osídlili klášter svatých Vincence a Anastasia u *Tre Fontane*. Tam pak vešel všem ve známost pro vykonávání služeb svého úřadu s takovou svatostí a moudrostí, že po smrti Lucia II. jej kardinálové v rozporu se zvyklostmi jednomyslně zvolili Papežem. On tuto počtu přijal a dal si jméno Evžen III. Svatý Otec Bernard tuto volbu obdivoval a byl jí tak dojat, že mu poslal dopis s blahopřáním, v němž svého syna, z nějž se stal otec, nanejvýš povzbuzuje k pokoře a nejvyšší službě Církvi jako Kristově Nevěště, též i ke stálosti ducha a pevnosti. Opravdu, jak nám sděluje literát jemu rovný, Pán mu ráčil náhle udělit tak velikou milost, ve vědění i kázání, ve výřečnosti i velkorysosti, ve spravedlnosti, jež vše uchovává, i ve vytríbenosti jeho chování, že přeslavné skutky i slávu mnoha svých následovníků překonal. Byl také vychvalován jako muž veškeré úcty hodný, jehož mysl je vždy dobrotivá, jehož rozlišování vždy spravedlivé, jehož tvář byla vždy nejen veselá, ale i radostná. Ani jako papež nepřestal být mnichem: přímo na těle nosil vlněnou tuniku, a ve dne v noci byl oblečen v kukuli.

Jakmile byl zvolen a korunován, vypukla vzpoura a několikrát byl nucen opustit Věčné Město; poslední měsíce své vlády však mohl již sídlit v Římě, a lid jej přijal s nejvyšší úctou. Když ze Svaté Země dolehl k jeho uším nárek utlačovaných, především dílem svatého Bernarda obrátil zbraně vládců proti Saracénům. Pokud zrovna přebýval jako vyhnanec ve Francii, když se v Cîteaux podle zvyku shromáždili Opatí, ctihodný Papež byl též přítomen, avšak ani ne jako předsedající s apoštolskou autoritou, ale spíše jako jeden z nich, přebývajících s bratrskou láskou v jejich středu. Když se vracel do Itálie, vždy pokorně navštívil Clairvaux. Od Svatého Otce Bernarda si tam vyžádal spasitelná povzbuzení, kterak spravovat Církev a prospěšně se starat o práva Apoštolského Stolce. Načež mu on zaslal předrahou Knihu «de Consideratione»,¹⁷ v níž jsou s nebeskou moudrostí sepsány předpoklady i povinnosti Papeže a Vládce. Ještě mnoho přeslavných skutků vykonal, když se jednou vypravil do Tivoli,

16 byl tedy biskupův zástupce

17 *De Consideratione*, tedy **O rozvaze**.

aby unikl letním vedrům, a tam zastižen těžkou nemocí, jako «Ozdoba Církve, Otec spravedlnosti, Milovník řeholního života i jeho Ochránce» smrtí spravedlivých skončil v tento den roku 1153, poté, co na stolci Petrově seděl osm let a čtyři měsíce. U jeho hrobu, «jenž mu v kostele svatého Petra s velkou úctou vybudován byl, se hned po jeho odchodu objevovaly zázraky». Úctu, jež trvala od nepaměti, Papež Pius IX. roku 1872 svou autoritou uznal a potvrdil. (Hag., n. 19).

Roku 1136 byl založen klášter ve městě Stična [styčna] ve slovinské oblasti Dolní Kraňsko, jenž byl 4. října roku 1898 obnoven, a opět v tento den roku 1156 byl posvěcen kostel.

Roku 1942, posvěcení kostela Panny Marie u jezera Mistassini v Kanadě.

9. července.

V tento den v klášteře Vaux-de-Cernay¹⁸ [vó də-serné] se kdysi slavil svátek **svatého Děpolta**,¹⁹ Opata, jehož připomínku jsme včera oslavili v posvátném Officiu. Byl prvorozeným synem Barona de Montmorency-Marly [mõnmorãnci-márli] a vojákem proslaveným ve světě. A třebaže se oddával rytířským zápasům, nanejvýš ctil Nejblahoslavenější Pannu. Když pak přijal hábit ve výše zmíněném klášteře, tuto nejčistší Matku následoval s ještě větší láskou, a její přesvaté jméno měl ve zvyku vpisovat do všech knih červeným písmem. Nejsvětější Svátost uctíval s velkou odevzaností a láskou celého svého srdce, a pokaždé, když před ní procházel, měl ve zvyku pozdravit spolu s Ježíšem i jeho nejmilejší Matku. Někdy upadal i do vytržení.

Když byl zvolen Opatem, byl toho přesvědčení, že není představeným, aby vládl nad svými bratry, ale aby jim sloužil; proto nevyhledával pocty spojené se vznešeným úřadem, nýbrž práci, a tím zanechal přeslavné příklady pokory a umrtvování těla. Svítilny v kostele, dormitáři a refektáři zapaloval a doplňoval olej, čistil mnichům boty, službu ministranta při konventní mše svaté, když na něj přišla řada, vykonával po celý týden, stejně jako mladší bratři. Když kameníci opravovali dormitář, jako služebník uklízel bláto i kameny. Jedl suchý černý chléb pouze s vodou. Když byl z nějakého velmi vážného důvodu donucen vydat se na cestu ven z kláštera, s povzdechem toužil opět po jeho samotě. Pilně se staral o do-

18 *Abbatia Valles Cernaii*, **Abbaye des Vaux-de-Cernay**, byl cisterciácký klášter na jihozápadním okraji Paříže, založený 1118 ze Savigny, zrušený 1791. (červen, pozn. 71)

19 *Theobaldus*, **Thibaut de Marly** (†1247)

držování mnišské kázně, a to natolik, že jeho klášter dostal přezdívku «žalář Řádu». Synové ovšem ctili a milovali svého Otce, jenž je ve svých promluvách oduševnělých z usilovného rozjímání povzbuzoval těmi nejvybranějšími slovy k lásce ke svému povolání a k dokonalosti. Tato svatá kázeň pak přilákala mnoho noviců, takže pod jeho požehnanou vládou vzrostl počet mnichů na dvě stovky. Říká se, že u Boha vyprosil plodnost manželství svatého krále Ludvíka. Proslavil se prorockým duchem a mnoha zázraky. Do nebe odešel dne 7. prosince 1247. K jeho hrobu se seběhl odevšad veliký zástup lidí, a jeho svaté ostatky byly později několikrát slavně přeneseny. (Hag., n. 48).

Roku 1265 v tento den byla promulgována «Clementina» neboli Konstituce Papeže Klementa IV., v níž urovnal neshody spočívající v odlišném způsobu výkladu a pochopení Charty Charitatis tím, že jednotlivá její nařízení s velikou moudrostí vyložil a občas něco změnil.

10. července.

V klášteře Panny Marie z Aiguebelle²⁰ [égebél], dne 16. tohoto měsíce roku 1839, do nebe vyletěl mladý mnich **Maria-Ephrem Ferrier** [ferié]. Narodil se poutivým a bohatým rodičům a od dětství projevoval vlohy ke zbožnému úsilí a skutkům bratrské lásky, a to natolik, že byl občas přezdíván «ochráncem chudých». Ovšem když později navštěvoval lyceum v Toulouse [túlús], pociťoval postupnou ztrátu ctnosti ještě nedostatečně upevněné, a vzdaloval se od víry. Z božské milosti však znovu oživil svůj dětský zápal zbožnosti; a poté, co snášel těžké boje o své povolání, ve zmíněném klášteře složil řeholní sliby. Když chtěl spolu s Kristem ukřižovat i své tělo, zdraví svého dosti útlého těla nijak nešetřil, a v krátké době vyčerpal své síly. Když byl odveden na ošetřovnu, v každé bolesti i nepohodlí vždy ukázal zcela klidnou a veselou tvář, a ve všem svém úsilí se řídil pravidly pro nemocné. Tento mladík, převelice oddaný Panně Marii, pronesl jasným hlasem posvátná Jména, a o slavnosti Našeho Svatého Otce Štěpána zcela vyrovnaný odešel ze života.

Inspirována jeho příkladem i modlitbami k nebesům od zbožných mnišek, jeho jediná sestra, když už se téměř vdala, náhle utekla do kláštera ve Vaise²¹ [vés], a také tam pod tímtéž řeholním zřízením prožila několik let

20 *Monasterium B. M. de Aquabella, Abbaye Notre-Dame d'Aiguebelle* je trapistický klášter, založený 1137 z Morimondu jako cisterciácký, zrušený 1791, obnovený v roce 1815 trapisty přicházejícími z La Valsainte. (červen, pozn. 92)

v planoucí zbožné lásce, když ji v rozpuku jejího věku Bůh přijal za obět. (Hag., n. 694).

V klášteře Panny Marie z Milosti v obci Bricquebec²² [brik-kebek], roku 1905, odchod zbožného Bratra **Candida Villemera** [vijeméra], konvrše. Své mládí i sedm let vojenské služby přežil s nedotčenou čistotou, pak v pochybnostech váhal, co má dělat, když se mu svatý Josef zjevil a povzbudil jej, aby vstoupil do zmíněného kláštera, zatímco mu tam tento Svatý podivuhodným způsobem připravil cestu. V tomto dobrém Bratru pak pravdivá slova Páně: «Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uží Boha», naplno znovu zazářila. V lásce a mírnosti, ve zbožnosti a skromnosti, téměř od nikoho neviděn a skrytý, s převelikou pilností vykonával různé služby, které mu byly svěřeny. Ti, kterým bylo dáno proniknout do tajemství jeho nevinné duše, obdivovali ducha zcela ponořeného do Boha a z nebeské přízně povzneseného ke kontemplaci, kterou nazývají mystickou. Také v posledních letech svého života trpěl přetěžké bolesti bez toho, aby si stěžoval, projevoval vždy vrozenou radost, dokonce i chlapeckou veselost. Když tedy smrt s radostí pozdravil, měl připravené věčné radosti. (Hag., n. 756).

Roku 1948, ve Spojených Státech Amerických byl založen klášter Panny Marie od Nejsvětější Trojice²³ ve státu Utah.

11. července.

21 *Monasterium B.M. de Vaise, Abbaye de Notre-Dame de la Consolation de Vaise* byl klášter trapistek v Lyonu na východě Francie. Založen 1820 po odchodu z exilu, zrušen 1904.

22 *Monasterium B. M. de Gratia in Bricquebec, Abbaye Notre-Dame-de-Grâce de Bricquebec* je trapistický klášter v obci Bricquebec na severovýchodě Normandie (Francie). Klášter založil v roce 1824 diecézní kněz Bon-Henry Onfroy (1777-1857), který chtěl odejít do kláštera, a jeho biskup mu dal svolení pouze pod podmínkou, že jej v diecézi sám založí. Na pomoc pak dostal tři mnichy z kláštera Port-du-Salut.

23 *Monasterium B. M. de SS. Trinitate in civitate Utah, Abbey of Our Lady of the Holy Trinity* byl trapistický klášter ve městě Huntsville, Utah na západě USA. Založen 1947 z Gethsemani, zrušen 2017.

V klášteře Grandselve²⁴ [grānselv] nedaleko města Toulouse [túlús], **blahoslavený Bertrand**, Opat. Tento jeho klášter byl jedním ze sedmi, které založil Gerald ze Sales²⁵ [žerald ze sale], žák svatého Roberta z Arbrissel.²⁶ Mniši tam sice žili spíše cisterciáckým způsobem života, Cisterciákům ovšem nebyli podřízeni. Blahoslavený Bertrand však na počátku svého obrácení věnoval nemálo úsilí tomu, aby každý den ve svatém rozjímání prošel celé Evangelium, a ve vši čistotě zachoval svůj život, a to natolik, že se nikdo neopovážil před ním vést světské řeči či používat pozdravy otců. On sám byl, stejně jako jeho svatý otec Gerald, výtečným kazatelem Božího slova, a celou oblast kolem Toulouse svým kázáním projasnil. V touze upevnit a utvrdit řeholní kázeň svého kláštera několik málo let před svou smrtí podnikl cestu do Clairvaux,²⁷ svůj klášter spojil s Cisterciáckým Řádem a podřídil jej klášteru Clairvaux. — Blahoslavený Bertrand však byl vůči svým učedníkům neporovnatelný v prostotě ducha, přeslavný čistotou srdce, odevzdán zdrženlivosti, mírnosti a laskavosti i všem milý. Říká se, že měl také nemálo vidění. A tak po jeho odchodu, který nastal v roce 1149, začali jeho synové rychle kolísat ve svatém povolání. Jeho svátek bratři z kláštera Grandselve slavili po mnoho staletí. (Hag., n. 64).

Ve španělském městě Valladolid²⁸ [vajadolid], v klášteře svaté Anny, dne 15. tohoto měsíce roku 1711, blažená smrt **Anděly Františky de la Cruz**,²⁹ mnišky. Vzhledem k tomu, že ji Pán chtěl vést po nezvyklé cestě, od samého narození ji ozářil zázraky, a jako nemluvně ji také pozdvihl k vyššímu stupni modlitby, někdy ji i po několik dnů držel ve vytržení. Jako dospělá pak vstoupila do kláštera, který se nazýval «Otero de las

24 *Grandissilvæ*, **Abbaye de Notre-Dame de Grandselve** byl cisterciácký klášter nedaleko Toulouse v jižní Francii. Založen 1114 jako benediktinský, 1145 se připojil k cisterciáckému řádu jako dcera Clairvaux. 1791 zrušen, 1793 rozprodán na stavební materiál a zničen.

25 *Giraldus de Salis*, blahoslavený **Géraud de Salles** (ca. 1055 – 1120), byl poustevník a kazatel, a zakladatel klášterů.

26 *Robertus de Arbricellis*, **Robert d'Arbrissel** (ca. 1045 – 1116) byl potulný kazatel, poustevník, teolog a zakladatel benediktinského ženského kláštera Fontevault.

27 Cesta to byla daleká, asi 650 km tam a totéž zpět.

28 *Civitas Vallisoletana*, **Valladolid** je hlavní město stejnojmenné provincie v autonomním společenství Kastilie a León ve Španělsku. Má 316 000 obyvatel. Název pochází asi z arabské fráze „země otce“ (بلد الوليد – Balad-Al-Walid) v latině pak nejspíš *vallis soletum* – slunečné údolí.

29 Angela Francisca de la Cruz

Dueñas»,³⁰ kde s pomocí ctností přicházely častěji i zázraky. Pravda, když když ji někteří podezírali z podvodu, dostala se záležitost k církevnímu Soudci. Na příkaz Otců Vyšetřovatelů čistoty víry³¹ tedy přešla do zmíněného kláštera s přísnější observancí ve Valladolid. Když byla prohlášena za čistou od pádu do všech bludů, v touze po přísnějším životě se rozhodla zde zůstat. Kromě zázraků, které stále konala, se zvláštním způsobem ukázalo, že si zasloužila býti vyznamenána též znameními Kristových posvátných Ran.³² Ukázala se však ještě více chvályhodnou přísností života a ctnostmi pokory, trpělivosti a laskavosti. Nedlouho předtím, než odešla do nebe, byla zvolena Abatyší. Říká se, že ze života odešla spalována spíše láskou než nemocí. (Hag , Suppi., n. 650 b).

Roku 1734, posvěcení kostela Panny Marie Světél (Madonna dei Lumi), ve městě Septempeda (dnes San Severino Marche) v Itálii.

12. července.

Ve francouzském městě Orange [orāňž], roku 1794, připomínka **Blahoslavených Marie od svatého Jindřicha a Sestry od Nejsvětějšího Srdce Mariina**,³³ rodných sester de Justamont [də žustamōn], řeholnic kláštera svaté Kateřiny v Avignonu [aviñonu]. Když byly v roce 1790 vyhnány ze svého kláštera, byly spolu s dalšími řeholnicemi uvrženy do veřejné věznice ve městě Orange, kde proměnily vězení v klášter, v modlitbách neustávaly a ani se nezrekly svých obvyklých zbožných povinností.

Blahoslavená Marie od svatého Jindřicha byla spolu s třemi družkami vyvlečena z vězení a předechnána před soudní tribunál, kde měla složit přísahu svobody a rovnosti,³⁴ což bylo Církví zakázáno, takže odmítla. Z tohoto důvodu ji bezbožný soudce shledal vinnou z rozdělování společnosti a fanatismu, a odsoudil k hrdelnímu trestu, takže v tento den, ve věku osmačtyřiceti let, když spolu s družkami zpívaly zbožné písně ke cti

30 **Otero de las Dueñas**, z lat. *altarium*, tedy oltář či vyvýšené místo – pahorek – Paní či řeholnic sester, je město na severu Španělska v provincii Leon, asi 170 km od kláštera Valladolid. Místní klášter cisterciáček založen 1240 z kláštera v Gradefes, zrušen 1868 za revoluce.

31 *Patrum de fidei puritate Inquisitorum*

32 stigmaty

33 *Soror a Sacro Corde Mariæ*

34 Zákonem z 3. září 1792 museli všichni duchovní složit tuto přísahu:

„*Přísahám, že budu věrný národu, a že budu ze všem svých sil zachovávat Svobodu, Rovnost, a bezpečnost osob i majetku, i zemřu, pokud bude třeba, pro vykonání zákona.*“

Nejblahoslavenější Panny Marie, vystoupila na popraviště. Mladší pak Sestra od Nejsvětějšího Srdce Mariina, jež pro svou andělskou zbožnost a lásku byla svými společnicemi ve vězení nazývána «svatá», poté, co soudcům poděkovala, že jejich dílem je jí otevřena brána nebeská, následovala svou starší sestru o čtyři dny později na svatbu Beránkovu. Po patnáct let totiž u božské Matky prosila o tu milost, aby jí dovolila zemřít v nějaký její sváteční den. Spolu se svou další rodnou sestrou, totiž blahoslavenou Sestrou od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, řeholnicí Řádu Voršilek, a dalšími čtyřmi svatými pannami, pak o svátku Panny Marie Karmelské dokonala svou oběť.

Spolu se třiceti řeholnicemi různých Kongregací je Papež Pius XI. roku 1922 zapsal do seznamu Blahoslavených. (Hag., n. 59 et 60).

Roku 1335 blahoslavený Papež Benedikt XII.³⁵ promulgoval Konstituci, jež začíná: «Fulgens sicut stella matutina»,³⁶ v níž se svůj Cisterciácký Řád snažil navrátit ke svatějšímu způsobu života a přísnější poslušnosti Řeholi.

13. července.

V belgickém klášteře Les Dunes³⁷ [lé dün], roku 1478, zesnul **Egidius de Roye** [də roa], kdysi Opat kláštera Royaumont³⁸ [rojómõn]. Do kláštera Cîteaux byl přijat již jako chlapec, jako mladík byl poslán na studia do Paříže, kde dosáhl vrcholu v doktorském titulu i učitelském úřadu, poté byl vzat z koleje svatého Bernarda, aby se stal Opatem v klášteře Royaumont [rojómõn]. Když tomuto klášteru vládl šest let, štěstí se k němu obrátilo zády³⁹ a on opustil klášter, a při hledání klidného přístavu přišel do Flan-

35 **Benedikt XII.**, *Jacques Fournier* (1280, Francie – 25. dubna 1342, Avignon), byl papežem od 20. prosince 1334 až do své smrti. Jako **cisterciácký mnich** z Fontfroide začal studovat na koleji sv. Bernarda v Paříži. V roce 1311 se stal opatem ve Fontfroide, 1317 se stal biskupem v Pamiers, 1327 kardinálem. Francesco Petrarca ho nazval „ovíněným kormidelníkem církve“, poněvadž si podle pamětníků občas poněkud více přihnul; nejvíce mu ale zazlival, že neposlechl jeho výzev k opuštění Avignonu a návratu do Říma.

36 Zářící jako jitřní hvězda...

37 *Monasterium Dunense*, vlámsky **Onze Lieve Vrouw ten Duinen**; franc. **Les Dunes** byl cisterciácký klášter v belgické provincii Západní Flandry na hranici s Francií. Založen 1107 pod Benediktovou řeholí, 1139 se přidali k cisterciáckému řádu pod Clairvaux, 1796 zrušen.

38 *Regalis-Mons*, **Abbaye de Royaumont** byl cisterciácký klášter asi 30 km severně od Paříže. Založen 1228 z Cîteaux, 1791 zrušen.

39 *adversante fortuna*

der do kláštera Les Dunes [lé dūn], kde po osmnáct let podával neobyčejný příklad trpělivosti a pokory. K tomu jako Doktor posvátných Písem svým učením, čtením a sepisováním svých znalostí přinesl do domu Božího hřivnu nesmírného významu. Jeho žák Adrian But [bü] v Kronice dunských Opatů⁴⁰ jej chválí jako muže laskavého k pomoci, ochotného přinést nápravu, v jehož zápalu nechybělo vědění, které jej umírňovalo, ani laskavost, v níž byl považován za veselého dárce, který pouze zřídka o něco požádal, a pravdivě přijímal. Říkalo se, že se jen zřídka smál, ale byl zaměřený na práci a duchovním cvičením zahnal na útěk veškerou strnulost a lenost. (Hag., n. 482).

V klášteře Panny Marie od Jezera u Dvou Hor v Kanadě,⁴¹ roku 1898, odchod Bratra **Simona Duponta** [düponta], konvrše. Narodil se rodičům mocným ve víře i zbožnosti, jako mladík se vydal do Spojených států amerických, a mezi samými lidmi ze světa, kteří toužili jen po majetku a rozkoších, si zachoval svou duši neporušenou, a ke každému se choval velmi zdvořile. V klášteře se pak ukázal být příkladem všech ctností, skromný a laskavý. Byl ovšem slabého zdraví, trpěl totiž nevyléčitelnou nemocí kolenou. Avšak tváří neustále pokojnou pozvedal duše bratří. Od některých si nechal vše líbit, i když sám nemohl nikoho obtěžovat. Nadevše miloval společný život, v mysli se však neustále usilovně sjednocoval s Bohem. Když pak na samotné ošetřovně složil věčné sliby, zakrátko šťasten a s radostí odešel do nebe, ve věku dvaceti šesti let. (Hag., Suppl., n. 744 b).

14. července.

V klášteře Chézery⁴² [šézeri] v Savojsku, **blahoslavený Roland**, jeho čtvrtý Opat, jenž je od své smrti kolem roku 1200 uctíván jako svatý, a jako Patron tohoto místa je uctíván dodnes. (Hag., n. 35).

Ve Španělsku roku 1757 odešla do nebe ctihodná žena **Jana Maria od Sedmi Bolestí Rojas y Conturas** [rochas i konturas],⁴³ mniška kláštera za-

40 *Chronica Abbatum Dunensium*

41 *Monasterium B. M. de Lacu ad Duos Montes in Canada, Abbaye de Notre-Dame du Lac* byl trapistický klášter ve městě Oka nedaleko Montrealu v provincii Quebec na jihovýchodě Kanady. Založen 1880 z Bellefontaine, zrušen 2009.

42 *Cheseriacum in Sabaudia, Chézery-Mont-Sainte-Marie* byl cisterciácký klášter v dnešní obci Chézery-Forens nedaleko Ženevy, dnes leží ve Francii v Horním Savojsku. Založen 1140 z Fontenay, zrušen 1793.

43 Joanna Maria a Septem Doloribus Rojas y Conturas

svěceného svatému Cyriakovi⁴⁴ ve městě městě Valladolid²⁸ [vajadolid]. Jako mladičká oblékla v tomto klášteře řeholní hábit, a její životopisec vypráví, že jí Nejblahoslavenější Panna Maria v tu chvíli podala zapálenou svíčku s obrazem Ukřižovaného, a řekla: «Takové světlo ať nepřestává hořet ve tvém srdci, a pokud velkodušně obejměš kříž, staneš se pravou nevěstou mého Syna». A ona opravdu musela po celý svůj dlouhý život snášet přetěžká utrpení těla i duše. Avšak útěchu si často zasloužila přijímat od Nejblahoslavenější Bohorodičky, která se jí zjevovala, též od svatého Bernarda i dalších významnějších Božích přátel. Mezi ctnostmi, kterými se ukázala býti ozdobena, byla hlavní láska, již usilovně pomáhala především těm, jejichž život se blížil ke konci, a kdykoliv bylo třeba, tajemným způsobem se u nich vždy objevila. Také za hříšníky se velmi modlila. (Hag., n. 658).

Roku 1664 v tento den nejjasnější Opat **Armand Jan Le Bouthillier de Rancé** [lə butiljé də rānsé], jenž den předtím obdržel opatskou benedikci, v Trappě ještě s deseti dalšími bratry nastolil řeholní kázeň Řádu. Vzhledem k tomu, že prastaré způsoby a zvyklosti Cisterciáků nedokázali všichni znovu zavést tak, jak by si přál, nahradil je jinými, pokud možno stejně přísnými, a svému dílu vtiskl charakter toho nejpřísnějšího pokání; takže mu tito odpovídali, že se ani nesnaží obnovit učení a skutky původních Cisterciáků, jako spíše egyptských poustníků Otců, jež kdysi žili v samotě, a že jejich byl tedy zapáleným učedníkem. Stejně jako se tomuto obnovení mnišské kázně mnozí stavěli na odpor, a nikoliv malý, tak i stejně mnozí s ním velmi souhlasili, a vysloužilo si veliké doporučení samotného Apoštolského Stolce v dopisech ze dne 15. a 24. května 1678. Z božské Prozřetelnosti se stalo, že toto mnišské pokolení mělo jednou od základů obnovit Cisterciácký Řád ve Francii. (Hag., Suppl., p. 80).

15. července.

V Cîteaux, **blahoslavený Alan z Lille**⁴⁵ [lil], přezdívaný **Veliký** a také **Doctor universalis**. Byl totiž převelice vzdělaný ve svatých Písmech i ve světské učenosti mu ve své době nikdo nebyl roven, v Paříži byl v čele církevní školy, a taktéž i v Montpellier⁴⁶ [mõnpelié], a zanechal zde přeslavné památky svých výtečných schopností. Od té doby byla i v dobách nadcházejících význačná jeho dovednost i autorita v theologické vědě. Ze všech jeho děl, nakolik je každé z nich důkazem jedinečné zbožnosti, se stalo pamětihodným stručné vysvětlení Písně Písní ke chvá-

44 Quiricus

45 *Alanus ab Insulis, Alain de Lille* (c. 1128 – 1202)

46 *Montepessulanum*

le Bohorodičky a Panny Marie. Zřekl se však vši lidské slávy, přijal v Cîteaux hábit konvršů, a v tomto odhodlání pokořit se z vlastní vůle vytrval až do konce, i odešel k Pánu dne 16. tohoto měsíce roku 1202, čímž zanechal ohromující příklad pohrdání sebou sama. (Hag., n. 145).

V Aragonsku, **blahoslavená Terezie**, svého času královna. Když se před čistotou ducha a cudností těla ani forma nenechala zahanbit, a ona neohroženě vzdorovala žádostivosti přemocného krále Jakuba, dokud si ji, alespoň jak se sama domnívala, nevezme za právoplatnou manželku. Poté ji však nespravedlivě zapudil. Vydala se tedy do Říma, aby se poradila v záležitosti své cti, a od Svatého Otce snad obdržela alespoň nějaké zadostiučinění. Avšak zatímco se považovala za utiskovanou neštěstím a obtížemi, postupně, jako v zrcadle, začala ve svém nitru rozeznávat světskou marnivost, a v kontemplaci zase spatřovala nádheru nejvyššího nebeského Krále. Rozhodla se tedy žít pouze pro něj. Od krále si pak vyžádala místo, kde by mohla založit klášter. On jí tedy daroval palác jistého Maurra, krále Valencie, jménem Zayda, podle nějž se nazývá Zaidía,⁴⁷ a přidal i výnosy z toho místa. A poté, co pozvala dvanáct Cisterciáček z kláštera Vallbona,⁴⁸ též sama Terezie přijala řeholní hábit, a jako ta ze všech nejpokornější střežila fortnu nebo se úslužně starala o nemocné. Když po životě v usilovné modlitbě a tvrdém pokání navrátila svého ducha Stvořiteli v roce 1260, chudí a utlačovaní ji oplakávali, neboť od ní oni vždy vyprosili útěchu. Její hrob, umístěný uprostřed kostela a oslavený zázraky, poté, co po více než dvou stoletích bylo její tělo nalezeno neporušené, dodnes navštěvují věřící. (Hag., n. 166).

16. července.

Svátek **Našeho Svatého Otce Štěpána**, příjmením Harding. Byl anglické národnosti, mnich kláštera Sherborne⁴⁹ [šerborn], který jako mladík opustil, a vydal se nejprve do Skotska či Irska, pak do Francie. Tak několik let studoval, když přijal pobídku ostruhami božské lásky. Se

47 *Zaydia*, **Real Monasterio de la Zaidía** byl klášter cisterciáček, dnes trapistek ve španělské Valencii, ležící na východním pobřeží Středozemního moře. Založen 1265 z kláštera Vallbona, v roce 1954 přešel k trapistkám, v roce 1965 se sestry přesunuly do novostavby v Benaguacil.

48 *Vallis-Bona*, **Real Monasterio de Santa María de Vallbona** je klášter cisterciáček v katalánské obci Vallbona de les Monges nedaleko Barcelony. Založen 1055 jako benediktinský, 1173 přešel pod cisterciácký řád jako dcera Grandselve.

49 *Shereburnia*, **Sherborne Abbey** byl benediktinský klášter v hrabství Dorset v jižní Anglii nedaleko Salisbury. Založen 705, zrušen 1539.

společníkem jménem Petr se vydali na cestu k prahům apoštolským. Modlitbě se věnovali tak usilovně, že každý den recitovali celý žaltář, a střídali se po verších. Když se vraceli, z Boží Prozřetelnosti došli do kláštera Molesme [molem] v Burgundsku, kde je svatý a upřímný život mnichů natolik dojal, že se k nim přidali. Poté však, když se mezi bratry rozneslo slovo o obnovení řeholního života, Štěpán sám jako první mezi prvními napnul veškeré své úsilí k tomu, aby byl založen klášter i řád v Cîteaux. Když zemřel Svatý Otec Alberich, Štěpán byl zvolen Opatem. Jako milovník pouště a ten nejhorlivější následovatel chudoby spolu s bratry zakázal, aby si šlechtici nadále vydržovali svůj dvůr v klášteře v Cîteaux, a i v samotných liturgických záležitostech zamítl vše, co jen zavánělo přebytečností. Po přehorlivých prosbách k Bohu a mnoha starostech a trápeních o osud svého nového řádu, přijal svatý Opat od Boha nečekanou útěchu v podobě svatého Bernarda s třiceti jeho druhů. V krátké době je následovalo mnoho dalších, takže museli vystavět nové kláštery, a k zachování jejich jednoty sepsal *Chartu Charitatis*, již mnoho Svatých Otců schválilo i vychválilo, a též v budoucnu ji plodně využívali i jiní zakladatelé řeholních institucí, když psali své konstituce. Když dokončil tato i jiná svá slavná díla, jako stařec se důstojně vzdal svého úřadu, a po několika málo měsících, dne 28. března 1134, vystoupil k branám Ráje, aby přijal korunu. (Hag., n. 3).

Roku 1849 ve Spojených státech amerických byl založen klášter Panny Marie z New Melleray⁵⁰ [nú melərej] ve státě Iowa [ajowa].

Opět roku 1937 v Nizozemsku, klášter Panny Marie z Královského Místa.⁵¹

17. července.

Ve francouzském Lyonu, o svátku Našeho Svatého Otce Štěpána roku 1827, byl v příbytek blažených přijat Důstojný Pán **Augustin de Lestrange** [də læstrənz]. Jako mladý kněz odmítl důstojnost biskupského úřadu a našel útočiště v klášteře La Trappe [la trap]. Byl to muž pevný ve víře, vynalézavý, a v úsudcích odvážný. Když ve Francii vypukla ona přetěžká bouře revoluce, s dovolením Představených se s několika bratry

50 *Abbatia B. M. de Novo-Melleario*, **New Melleray Abbey** je trapistický klášter poblíž města Dubuque ve státě Iowa (středozápad USA poblíž Velkých Jezer). Založen 1849, v současnosti tam žije kolem 30 mnichů, průměrný věk je přes 70 let. Klášter se živí výrobou rakví.

51 *Abbatia de Loco Regio*, **Abdij Koningsoord** je klášter trapistek v nizozemském Arnheimu nedaleko Utrechtu. Založen 1937, v roce 2009 byl přesunut do jiné části Arnheimu, Renkum.

uchýlil do Švýcarska, a ve starém kartusiánském klášteře La Valsainte¹ [la valsént] se rozhodl provést a naplnit reformu, již navrhl abbé de Rancé. Tento klášter dne 30. července 1794 povýšil Pius VI. na opatství, a nazval jej hlavou Kongregace Trappských či Trapistů, kterýmžto jménem se od té doby nazývali mniši, kteří pocházeli z kláštera La Trappe. Vyslal pak do rozličných oblastí několik skupinek bratří, když tu museli i oni odejít ze Švýcarska, které je do té doby hostilo. Tehdy tedy s novými komunitami, jež ustanovil a ještě se nerozpadly, s bratry, sestrami i žáky podnikl přebídné putování téměř přes všechny části Evropy, ovšem bez jakékoliv úlevy z naprosto přísné poslušnosti Řeholi; a poté, co se uklidnily válečné nepokoje, je opět přivedl do Francie. Zde vzkřísil mnohé prastaré kláštery a založil i nové. Avšak u Římské kurie byl obžalován, a téměř dva roky tam strávil v modlitbách a čekal na verdikt soudce. Když se pak vracel do Francie, měl již podlomené zdraví, a u mnišek z Vaise²¹ [vés], které zrovna slavily svátek Svatého Otce Štěpána, a na konci Matutina právě v kostele zpívaly hymnus Te Deum, se k tomuto Svatému Otci Řádu v nebi připojil i jeho vynikající strážce a služebník. (Hag., n. 669).

18. července.

V Estonsku, muž převelice apoštolský **Theoderich** s přízviskem «von Treyden»⁵² [fon trajden], z Livonské⁵³ oblasti, kterou obrátil na katolickou víru. Z mnicha opatství Pforta,⁵⁴ aspoň jak se zdá,⁵⁵ se nejprve stal spolupracovníkem Mainarda,⁵⁶ Biskupa Livonského, tohoto velkého nástupce Biskupa Alberta.⁵⁷ Oběma byl Theoderich převelice zkušeným rádcem, a několikrát pro ně podnikl i cestu do Říma. Byl mužem chváleným pro zápal v kázání a proslaveným moudrostí díky poselstvím, na která býval vyžádán. Od pohanů si vytrpěl nemálo úkladu o život. Společně s Biskupem Albertem založili město Riga a ustanovili Řád Rytířů meče, kteří přijali Řeholi od Templářů. Když založil klášter v ústí řeky Daugavy,⁵⁸ jenž se na-

52 Theodoricus «de Thoreida»

53 *Livonia*, **Livonsko**, historická oblast dnešního Estonska a Lotyšska.

54 *Abbatia Portensis*, **Kloster Pforte** byl cisterciácký klášter nedaleko Lipska (Sasko-Anhaltsko), založený 1132 z Walkenried, zrušený 1540 po Reformaci.

55 Jiní uvádějí dolnosaský klášter Loccum nedaleko Hannoveru.

56 **Meinhard von Segeberg** (ca. 1130 až 1140 – 1196), Biskup Livonský v Ikšķile (německy Uexküll).

57 **Albert von Buxthoeven** (ca. 1165 – 1229) byl 1199 – 1201 Biskup Livonský a 1201 – 1229 Biskup z Rigy. Byl jedním z nejvýznamnějších biskupů misijnářů 13. století.

zýval Hora svatého Mikuláše⁵⁹ či Dünamünde, byl jmenován prvním Opatem, a posléze byl vysvěcen na Biskupa Estonské provincie. Poté však, kvůli nesmiřitelným rozbrojům a krutosti tohoto národa, od nich odešel, a s dalšími Biskupy se spojil s králem Dánska, který shromáždil veliké vojsko proti Revalským⁶⁰ a Harjmunským⁶¹ Estoncům. Ti jej po lstivém obrácení se na víru znenadání zabili, a sice roku 1218. (Hag., n. 198).

Ve flanderských Bruggách, roku 1247, uloženi do hrobu blahoslavené ženy **Berty z Marbais** [marbé], první Představené panen z Marquette⁶² [market]. Ve světě uzavřela sňatek s pánem z Molembaix⁶³ [molāmbé], a byla mu spolu s Janou, Kněžnou Flanderskou, nejbližší pokrevní rodinou. Po smrti svého muže se odebrala do kláštera v Aywières² [evjér], kde si vysloužila nejvyšší úctu pro výjimečnou zkroušenost ducha a oddanost. Když však Jana založila klášter v Marquette, a Abatyše si dělala nemalé starosti s vypravením skupinky mnišek, usoudila, že nejlepší představenou z nich bude Berta. A ona opravdu nedělala nic jiného, než že rodinu sobě svěřenou zapalovala svým příkladem, aby si získávala ozdoby ctností. Klášteru byla představenou asi dvacet let, a po smrti byla pohřbena přímo v chrámu. (Hag., n. 159).

58 *Duna*, **Daugava** či **Západní Dvina**, německy **Düna**, je řeka pramenící ve Valdajské vrchovině v Rusku. Protéká Běloruskem a ústí do Rižského zálivu Baltského moře v Lotyšsku. Je 1020 km dlouhá.

59 *Mons S. Nicolai*, **Kláster Daugavgrīva** (německy **Dünamünde**) byl cisterciácký klášter v lotyšské Rize. Založen 1208 z Pforty, zrušen a prodán Německým rytířům 1305. Bratři odešli do estonského kláštera Padise.

60 *Revelenses*, od **Revala**, dřívější jméno estonského **Talinnu**, a také dřívější estonské hrabství, přibližně dnešní Harjumaa.

61 *Hariones*, od **Harjumaa**, (latinsky *Harria*), staré estonské hrabství, jižní soused Revaly, přibližně dnešní kraj Raplamaa.

62 *Marquettensia virgines*, **Abbaye de Marquette** byl klášter cisterciáček v obci Marquette-lez-Lille, dnes součástí Lille na samém severu Francie. Založen 1226, zrušen 1791.

63 *Regulus Malenbaisius*, **Pán z Molembaix**, což je holandská vesnice na poloostrově mezi Bruggami a Rotterdamem.

Roku 1936, prastarý klášter Clairefontaine⁶⁴ [klérfontän] v Belgii byl obnoven na odlehlém místě u města Bouillon [bujón], kam byl tehdy přesunut konvent od Panny Marie z La Cour Pétral⁶⁵ [la kûr petral].

19. července.

V německém klášteře Schöntal,⁶⁶ roku 1644, odešel ctihodný Převor **Petr Haas**, s čestným přízviskem «od svatého Bernarda». Jako chlapec jej zbožní rodiče zasvětili Bohu a jeho nejsvětější Matce, a jako mladík ve věku třinácti let složil slib panictví. Poté vstoupil do kláštera, a v noviciátu i po posvátné profesi nashromáždil mnoho milostí a znamení božské přízně. S velikým zápalem toužil po obnovení původní observance svatých Otců a nakolik to bylo v jeho moci, dělal vše, aby ji i dosáhl. Svazek myrhy si spolu se svým Bernardem hluboce zamiloval a po cestě kříže běžel s duchem připraveným na vše, aby také spolu se svým medem oplývajícím Otcem⁶⁷ usiloval o něžnou lásku k Nejblahoslavenější Panně Marii. Jeho svědomí bylo nadáno ostrým zrakem, nedokázal snést sebemenší smítko či zrnko nedokonalosti. Nezřídka se mu zjevovaly duše zemřelých a vyžadovaly jeho přimluvu. V prorockém duchu mnohé předpověděl a mnoho skrytých věcí vyjevil. Nakonec po přetěžkých chorobách ve svatosti zemřel ve svých třiceti šesti letech, a bratřím, které vzdělával v řeholním životě, namísto závěti zanechal tato slova: «Milujte, poslouvejte, vytrvejte». (Hag., n. 574).

64 *Abbatia Clarifontis in Belgio*, **Abbaye de Clairefontaine (Belgique)** byl klášter cisterciáček nedaleko belgického města Arlon na hranicích s Lucemburskem. Založen 1247, zničen 1794. Jméno a duchovní tradice kláštera byly použity v obnoveném trapistickém klášteře u města Bouillon. Existuje ještě mužský klášter v Clairefontaine na východě Francie u Dijonu.

65 *B. M. de Curia Petrali*, **Abbaye de La Cour-Pétral** byl klášter trapistek v obci Boissy-lès-Perche nedaleko Chartres v severní Francii. Založen 1845, v roce 1935 přesunut do výše zmíněného kláštera u města Bouillon.

66 *Abbatia Speciosæ Vallis*, **Kloster Schöntal** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci poblíž švábského Neckarsulmu (Baden-Württemberg), založený 1153 z Maulbronnu, zrušený 1802. (červen, pozn. 61)

67 Naším Svatým Otcem Bernardem

Také v Německu, v klášteře Sankt Johanniszelle⁶⁸ pod hradem Wildberg v diecézi Würzburg,⁶⁹ blahoslavená žena **Gertraud**, Abatyše, jež byla falckraběnkou a zakladatelkou tohoto kláštera, vynikala svou dobročinností a pověstnou pokorou. Zemřela roku 1209, pohřbena byla v kapli Nejblahoslavenější Panny Marie vedle hlavního oltáře, a lidmi byla uctívána jako Svatá. (Hag., n. 147).

20. července.

Ve Švýcarsku, roku 1547, zesnutí zbožného Otce **Jana z Lenzingu**^u, Opatu kláštera Maulbronn.⁷⁰ Říká se, že byl lepší než ostatní Opati v tom, že ani pod hrozbou trestů pro klášter nechtěl světskému vládci předat věci zasvěcené Bohu, takže raději trpěl pronásledování. Nejprve našel útočiště ve Speyeru v hostinci, který vlastnil jeho klášter, když však po dvou letech viděl, že se záležitost nelepší, přikázal, aby konvent přešel z Maulbronnu do opatství v Pairis⁷¹ [pérí], který byl tehdy s jeho klášterem spojen. Avšak ani tam se necítil bezpečně, takže byl nucen odejít do Švýcarska. Tam se na nějakou dobu stal občanem a zemřel, když přebýval u Poustevníků kláštera Einsiedeln,⁷² a byl pohřben v jejich velké basilice, poblíž kaple Panny Marie. Když umíral, dal dohromady nějaké peníze, a nařídil, aby tam k rozšíření cti Bohorodičky každý den po Nešporách zazpíval kněz se třemi chlapci antifonu Salve Regina. (Hag., n. 260).

68 *Cella S. Joannis sub castro Wildberg*, **Kloster Sankt Johanniszelle unter Wildberg** byl klášter benediktinek nebo cisterciáček (historické zdroje se liší) v německé obci Bad Königshofen im Grabfeld nedaleko Svinibrodu (Dolní Franky). Založila jej falckraběnka Gertraud v roce 1209, zrušen v roce 1555 po smrti poslední abatyše.

69 *Herbipolis*, něm. **Würzburg** je univerzitní město v Dolních Frankách, asi 100 km od české hranice.

70 *Mulbruna*, **Kloster Maulbronn** byl teritoriální cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci nedaleko německého Stuttgartu (Baden-Württemberg). Založen 1138 z Neuburgu, vyplněn během selských bouří v roce 1525, zrušen 1534.

71 *Abbatia Pariense*, **Abbaye de Pairis** byl cisterciácký klášter ve francouzském městě Orbey v Alsasku, nedaleko města Colmar. Založený 1138 z Lützel, 1444 zničen, 1453 se stává pouze převorstvím, a podléhal Maulbronn, jehož komunitě se potříkrát stal útočištěm.

72 *Abbatia Einsiedlensis*, **Kloster Einsiedeln** je teritoriální benediktinské opatství ve stejnojmenné obci nedaleko švýcarského Curychu. Založen 934, knihovna obsahuje důležité rukopisy s nejstaršími zápisy melodií gregoriánského chorálu v adiatematické neumatické notaci typu St. Gallen (**červené** neумы v Graduale triplex).

V Neapoli, roku 1636, pohřeb Důstojného Otce **Bartoloměje od svatého Fausta**,⁷³ Generálního Visitátora Kongregace *Les Feuillants*⁷⁴ [lé fějān]. Byl to teolog ve znalostech i mravech převelice zkušený a spisovatel nanejvýš oslavovaný, ovšem velmi skromný a pokorný, též nesmírně zbožný a proslavený jedinečnou úctou k Bohorodičce. Vypráví se, že k jeho pohřbu se sletělo velké množství ptáčků v různých pestrých barvách, kteří přesladce zpívali a takto doprovázeli tělo do hrobu. (Hag., n. 545).

V klášteře Panny Marie z Trappy, roku 1675, odešel Dom **Karel Denys** [deni]. Byl knězem význačného života z Kongregace Oratoriánů, když přišel do tohoto kláštera,⁷⁵ a žil zde v naprostém pohrdání věcmi pozemskými i sebe sama. Trápil jej kašel, horečky, dušnost, někdy i kašlal krev, avšak tyto tělesné obtíže jeho ducha nijak neznepokojovaly, a uvnitř zůstal stálý a neotřesen. Všechny dosti tvrdé předpisy, které v tu dobu platily v klášteře Trappa a byly uloženy nemocným, co nejpřesněji plnil, zároveň však dával vynikající příklady především lásky a pokory. Zatímco se jeho bolesti a nesnáze stupňovaly, on si dobrovolně ještě více podmaňoval své tělo, v živoucí víře měl vždy před sebou věci božské a věčné, a Krista měl neustále před sebou v planoucí touze srdce. A čím slabší bylo jeho tělo, tím silnější a odhodlanější se zdál jeho duch. Býval naplněn důvěrou a radostí, často měl ve zvyku svolávat: «O Hospodinově milosrdenství budu zpívat věčně»,⁷⁶ když pak šťasten odešel k Pánu. (Hag., n. 614).

21. července.

V Clairvaux, vzpomínka na vznešeného muže **Arnulfa z Mallorky** [majorky], mnicha, jež ve Flandrách Svatý Otec Bernard spolu s mnoha jinými vytáhl z víru světa na břeh obrácení, a on se mu tajně svěřil do rukou. Byl to muž bohatý a oddaný potěšením, otec veliké rodiny. Z jeho obrácení měl svatý Bernard velkou radost, tvrdil, že za něj by měl být

73 *Bartholomæus a S. Fausto.*

74 Cisterciácká kongregace kolem kláštera *Les Feuillants* u francouzského města Toulouse, která se v roce 1589 oddělila od zbytku Cisterciáckého řádu. Vynikala svou extrémní přísností a asketickým životem, jedli pouze ječný chléb, byliny vařené ve vodě a ovesné vločky, neměli ani stoly, chodili bosí a spali na zemi. (červen, pozn. 10)

75 *Congregatio Oratorii, Oratoriáni* či **Kongregace oratoria sv. Filipa Neri** je katolická kongregace kněží a laiků, založená roku 1575 svatým Filipem Neri v Římě. Zkratka za jménem je CO.

76 Žalm 88, 2

Kristus neméně oslavován, než za vzkříšení čtyři dny mrtvého Lazara, neboť byl uzavřen a pohřben v tolika potěšeních, že již jako by ležel v hrobě. V klášteře však s pečlivostí a bázní dodržoval veškerá nařízení Řádu a dobře střežil své srdce. Svatý Bernard jej pak ujistil o jeho spáse, když i těžká a dlouhodobá nepohodlí s radostí snášel, a v pokojném spánku zesnul v Pánu. (Hag., n. 332).

Ve španělském klášteře Nogales,⁷⁷ vzpomínka na **Gabriela**, novice. Když ještě přebýval ve světě, ráčila se mu zjevit přeslavná Královna Andělů a přikázala mu, aby vstoupil do cisterciáckého kláštera, neboť tento způsob života je jejímu Synu i jí samotné nejmilejší. Jejího příkazu tedy mladík uposlechl, i po mnoha zázračných znameních oblékl bělostný hábit a podivuhodným způsobem prospíval. Když se modlil, zakoušel známky nebeské přízně a často upadal do vytržení. Stravován však mnohými nemocemi a přetěžkými bolestmi již v samém zkušebním roce, před smrtí užírl Krista Pána čerstvými ranami zraněného a korunou z trní korunovaného, kterak jej volá do nebeské vlasti. (Hag., n. 528).

22. července.

Ve španělském klášteře Carracedo⁷⁸ [karracedo], vzpomínka na zbožného muže **Dominika**, jenž se z mnicha stal poustevníkem. Již jako chlapec žil v tomto klášteře nanejvýš svatě. Když byl již pokročilého věku a dokonalé ctnosti, vybídl jej Opat, aby jako zkušený voják vyrazil k jedinečnému boji. Každý den kromě dne Páně se sytil k večeru pouze chlebem a vodou. Drsností cilicia si zostřoval tělesné pokání; a někdy i po celý měsíc, nebo aspoň co nejvíce mohl, se zdržoval rozmlouvání s lidmi ve prospěch rozhovorů božských. Kromě každodenního pensa Božského Officia, při němž se tříkrát či čtyřikrát ve dne i v noci modlil řeholní hodinky, když vstával na Vigilie, měl ve zvyku se ještě před rozedněním pomodlit, či spíše v slzách odrecitovat, celý žaltář. Těšil se především z veliké milosti daru zkroušenosti, v němž z něj v hojnosti prýštily potoky slz. V samotě pociťoval podivuhodnou a nevýslovnou radost, a velmi často se přihodilo, že při modlitbě či zpěvu žalmů mocně pocítil ohnivá slova Boží, a náhle celý

77 *Monasterium Nucalense*, **Monasterio de Santa María de Nogales** byl cisterciácký klášter ve španělském městečku San Esteban de Nogales nedaleko města León ve stejnojmenné provincii. Založen 1149, zrušen 1836.

78 *Carracetum*, **Monasterio Santa María de Carracedo** byl cisterciácký klášter v obci Carracedelo nedaleko města León ve stejnojmenné provincii v severním Španělsku. Založen 990 jako benediktinský, po 7 letech jej zničil Almansúr, znovu založen 1138, v roce 1203 přešel pod klášter Cîteaux a stal se cisterciáckým. Zrušen 1835.

vzplanul, vystoupil ze své mysli, a v kontemplaci se přesladce těšil z radostné Boží přítomnosti. Mezitím z ďábelských hrůz a útrap, jež v počátcích těžce musel snášet, z Boží milosti vždy vyvázl, a andělskou pomocí byl pak obcerstven, a též se říká, že se proslavil prorockým duchem. (Hag., n. 370).

Roku 1928, posvěcení kostela Panny Marie od svatého Isidora⁷⁹ ve Španělsku.

Roku 1841, byl v Bretani založen klášter Panny Marie z Timadeuc¹⁵ [timadök].

23. července.

V Livonsku,⁵³ blahoslavený Biskup **Berthold**.⁸⁰ Byl Opatem v klášteře Loccum⁸¹ [lokm], když se tento příčinlivý muž přidal ke kazatelské práci apoštolského muže Meinharda,⁵⁶ a díky působení milosti Boží se našlo nemálo pohanů, kteří jej přijali. Proto si jej po Meinhardově smrti kněžstvo i lid jednomyslně vyžádali, aby nastoupil na místo zemřelého. Nejprve bez vojska, svěřil se totiž Pánu, vyrazil do Livonska, aby poznal své štěstí. Když však uviděl proradnost pohanů, vyžádal si od Svatého Otce privilegium, aby všem, kdo přijali znamení kříže a pozvedli zbraně proti Livoncům, bylo uděleno odpuštění hříchů. On tedy zaútočil na nepřátele, avšak nedokázal zadržet rychlého koně, a dostal se mezi prchající Livonce. Zezadu jej tedy probodli kopím a těžce zranili na rukou i nohách. To se stalo 24. dne tohoto měsíce roku 1198. Berthold byl pak v Rize uctíván po nějaký čas také jako mučedník. (Hag., n. 126).

Ve španělském klášteře Carracedo⁷⁸ [karracedo] roku 1610 zemřel Dom **Jeróným Llamas**⁸² [jamas], Opat. Kromě neobyčejné vzdělanosti a nej-

79 *Abbatia Beatæ Mariæ de Sancto Isidoro, Monasterio de San Isidro de Dueñas* je trapistický klášter v městečku Dueñas v provincii Palencia v severním Španělsku. Založen už v 7. století, pak zničen Maury, opět rušen a obnovován, až v roce 1891 obnoven trapisty z francouzského kláštera Désert u Toulouse. Klášter je známý především výrobou čokolády a prvním svatým trapistou, jímž byl Rafael Arnaiz Barón.

80 *Bertholdus, Berthold z Hannoveru* či *z Loccum*

81 *Luka* či *Lucca, Kloster Loccum* je cisterciácký klášter v německém městě Rehburg-Loccum nedaleko Hannoveru (Dolní Sasko). Založen 1163 z kláštera Volkenroda, na konci 16. století přijal Augsburské vyznání a stal se tedy lutheránským. Sighard Kleiner zde jako první generální opat cisterciáckého řádu od reformace provedl v roce 1977 visitaci a pozval zástupce kláštera na generální kapitulu do Říma.

82 *Hieronymus Llamas, Jerónimo Llamas* (1554 – 1611) byl cisterciák a theolog. Jako mladý vstoupil do kláštera roku 1593 se stal opatem. Z dnes již ne-

vyšší intelligence, jimiž byl nadán, žil také život jedinečné čistoty, neposkvrněného ducha a obdivuhodné poctivosti. Po mnoho let vedl v Madridu⁸³ katedru kazatelů, v podivuhodně působivých kázáních zavrhoval neřesti a chválil ctnosti, a to s takovou laskavostí a výřečností, že své posluchače nikdy neunavoval. Ti pak za ním chodili i s těmi nejzávažnějšími potížemi, a jako od věštce od něj žádali odpověď. Když jej však přišel navštívit Opat jeho carracedského kláštera, často se také projevoval jeho vznešený a nezlomený duch, třebaže byl sužován přetěžkými nemocemi a jinými obtížemi, jeho pokorná závažnost v mravech a skromná přísnost, hluboká pokora a pohrdání sama sebou, a nakonec i zbožnost a planoucí nadšení pro božské chvály, o němž se říkalo, že byl nejednou potvrzen nebeským zázrakem; mimo jiné byl jednou viděn na svém místě v mnišském chóru, jak spolu s bratry nadšeně zpívá *Officium*, zatímco však v tutéž hodinu, stížen těžkou chorobou, ležel na svém lůžku. (Hag., n. 519).

Roku 1830 Papež Pius VIII. slavnostně prohlásil Svatého Otce Bernarda Učitelem Církve.

24. července.

Svátek **svatého Balduina**, Opata kláštera San Pastore v diecézi Rieti, jenž tam byl poslán z Clairvaux. O jeho životě není najisto známe nic, jen dopis, na který mu odpověděl Svatý Otec Bernard. Na něm ovšem vidíme, jak hluboce se Otec se synem mezi sebou milovali. Svatý Bernard však napomíná svého žáka, který, jak se zdá, se považoval za příliš nedostatečného, že «ani jalová pravdomluvnost není milá, ani nepravdivou pokoru nelze chválit». Zažehn, praví, svůj stud; připrav se, že se budeš zodpovídat z jediného svého svěřeného talentu, a můžeš si být jistý se zbytkem. Pamatuj také, abys svému hlasu dodal hlas ctnosti, aby ses prvně staral o to, co děláš, a teprv potom, co učíš. Pokud to dokážeš, přijde i třetí část, totiž úsilí v modlitbě. Zůstávají tedy tyto tři věci: slovo, příklad, modlitba; největší z nich je však modlitba. Svatý Balduin zemřel roku 1140. (Hag., n. 12).

známého důvodu byl odvolán, působil v Madridu jako kazatel a publikoval pojednání z morální theologie. Jeho poslední dílo zabavila španělská inkvizice a přidala na Index. Pak se vrátil do kláštera, kde žil v pověsti svatosti a kázal.

83 *Matritum*, **Madrid** je hlavní město Španělska.

Roku 1931, posvěcení kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie ve městě Tegelen, jehož svátek se slaví 30. srpna.

25. července.

Ve švédském klášteře Alvastra,⁸⁴ připomínka svatého konvrše **Gerekin-na**, o kterém autor Života svaté Brigity vypráví tyto velmi podivuhodné věci: «po čtyřicet let nikdy neopustil svůj klášter, avšak ve dne v noci prodléval na modlitbách, a zasloužil si tedy takovou milost, že prakticky každý den patřil v modlitbách na devět chórů andělských, a při pozdvihování Těla Kristova často hleděl na Krista v podobě malého chlapce». Tento bratr, když tam přišla svatá Brigita, aby se usadila u kláštera, se tomu velmi podivil, a pohnut horlivostí k Řeholi si stěžoval na takovou novinku. Avšak když se modlil, ve vytržení mysli uslyšel hlas, který pravil: «Tato žena je přítelkyně Boží, a proto přišla do kláštera, aby pod touto horou nasbírala květy, z nichž obdrží lék všechny národy a končiny země, i ty za mořem». A v tento den také přijal konec svého života, jenž mu byl předpovězen. Přestal býti mezi živými v roce 1345. (Hag., n. 468).

V Rakousku, vzpomínka na převelice zbožného muže **Jindřicha II.**, kdysi Opata z Heiligenkreuz.⁸⁵ Z Opata kláštera Baumgartenberg⁸⁶ byl v roce 1252 zvolen Opatem v Heiligenkreuz. Jeho následovníci tam o něm říkali, že: «Předchůdce⁸⁷ z kláštera Baumgartenberg k nám přinesl kázeň, on však svatost». Říká se, že konal i zázraky. Po sedmi letech se zřekl opatské hodnosti, a vedl život v ústraní, když byl v roce 1263 spolu s konventem vyslán, aby založil klášter Zlatá Koruna.⁸⁸ Tomuto klášteru byl představeným po sedmnáct let; pak se opět vzdal vlády, a navrátil se jako prostý mnich do Heiligenkreuz, odtud odešel k Bohu roku 1284. (Hag., n. 459).

84 *Alvastra*, **Alvastra kloster** byl cisterciácký klášter na jihu Švédska. Založen 1143 z Clairvaux na popud švédského krále Sverkera I., zrušen 1529.

85 *Abbatia S. Crucis*, **Stift Heiligenkreuz** je cisterciácký klášter v Dolním Rakousku nedaleko Vídně. Založen 1133 z Morimundu a nikdy nebyl zrušen.

86 *Mons Pomarium (Abbatia Pomeriensis)*, **Stift Baumgartenberg** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci v okrese Perg v Horním Rakousku, necelých 80 km od Vyššího Brodu. Založen 1141 z Heiligenkreuz, zrušen 1784.

87 Jindřichův předchůdce a 8. Opat v Heiligenkreuz, Berthold I., byl také předtím baumgartenským Opatem. Stejně i jeho předchůdce, Pilgrim I., byl 8. Opatem v Baumgartenberg a posléze 7. Opatem v Heiligenkreuz.

88 *Sancta Corona*, **Klášter Zlatá Koruna** byl cisterciácký klášter nedaleko Českého Krumlova, 35 km od Vyššího Brodu. Založen 1263 z Heiligenkreuz, během své existence byl několikrát zničen či vypálen, zrušen nakonec 1785.

Roku 1850 v Henegavsku⁸⁹ byl založen klášter Panny Marie ve Scourmontu⁹⁰ [skúrmontu].

26. července.

Ve Francii na konci 18. století, v republikánských nepokojích spojených, jak už to bývá, s náboženským pronásledováním, mnozí podlehli zlému zacházení bezbožníků, ať už z nenávisti k víře či řeholnímu životu, nebo proto, že odmítli složit nedovolenou přísahu,³⁴ nebo ji již složenou odvolali. Z nichž někteří, jež byli očividně donuceni přísahat pod hrozbou trestu smrti, ve svůj den narození *pro nebe* změnili názor, připomínka jiných je zase jinak spojena s touto neblahou událostí. Tak v měsíci únoru roku 1792 utrpěl těžká zranění **Ludvík Hieck** [hík], mnich kláštera Panny Marie du Gard⁹¹ [dü gár], podlehl krátce poté, co obdržel své rány; **Štěpán d'Huberte** [d'übért], mnich neznámého kláštera, když byl veden k výkonu trestu, zahynul na cestě dne 20. listopadu 1793; o hlavu přišel **Filip Levacq** [lɛvak], Rektor cisterciáckých mnišek kláštera Panny Marie Dobré Útěchy⁹² v departementu Nièvre⁹³ [niévr], 20. března 1794; opět 2. června téhož roku **Bernard Maillet** [mejé], mnich kláštera Vaucelles⁹⁴ [vósel], též

89 *Hannonia*, **Henegavsko** (francouzsky **Hainaut**, nizozemsky **Henegouwen**) je belgická provincie na západě Valonska. Sousedí tedy s Francií, hlavní město je Mons.

90 *B. M. de Succurmonte*, **Abbaye Notre-Dame de Scourmont** je trapistický klášter založený 1850 z Westvleteren. Klášter se živí výrobou piva a sýrů pod značkou Abbaye de Chimai.

91 *B. M. de Gardo in Picardia*, **Abbaye de Notre-Dame du Gard** byl cisterciácký klášter v obci Crouy-Saint-Pierre nedaleko města Amiens v Pikardii na severu Francie. Založen 1137 z Cherlieu, zrušen 1790, v roce 1815 obnoven Trapisty, 1845 opět zrušen.

92 *Abbatia B.M. de Consolatione*, **Abbaye Notre-Dame-du-Réconfort**, nebo také **de la Consolation de la Sainte Vierge** byl klášter cisterciáček v obci Saizy v departementu Nièvre (viz níže, poznámka 93). Založen 1244, zrušen 1791. P. Levacq byl popraven za vedení protirevolučních řečí.

93 *civitas Nivernensis*, Departement Nièvre leží v Burgundsku, ve středu Francie, asi 200 km na jih od Paříže. Hlavní městem je Nevers.

94 *Monasterium Valceilensis*, **Abbaye de Notre-Dame de Vaucelles** byl cisterciácký klášter v obci Les Rues-des-Vignes nedaleko Arrasu na severu Francie. Založil jej v roce 1131 sám sv. Bernard, zrušen 1790. Klášter byl zničen, poté částečně obnoven, a dnes se tam konají např. výstavy orchidejí.

25. dne téhož měsíce **Filipína Hennecart de Briffœuil** [enekár də briføj], Abatyše kláštera Brayelle⁹⁵ [brej] v Annay [ané].

Ve vězení zahynuli, 6. května 1794 **Filip Donneux** [donö], mnich neznámého kláštera, a 14. srpna následujícího roku Sestra **Maria Pelagia de la Coste**, z kláštera svaté Cecilie⁹⁶ ve městě Grenoble [grenóbl]. Na lodi či v námořní nemocnici zahynul **Filip Brandel**, konvrš kláštera Freistroff⁹⁷ [fréstrof] v Lotrinsku, dne 9. července 1794. Na lodi zahynul také jiný **Štěpán d'Huberte** [d'úbért], mnich nejspíš kláštera Ourscamp⁹⁸ [úrkām], dne 22. září 1794; krátce poté, co byl dopraven na břeh, zahynul **Ludvík Girod** [žiró], mnich kláštera Les Feuillants⁹⁹ [lé föjānt], dne 11. října 1795. Roku pak 1796, dne 3. března, **Jan Meslé** [melé] a **Augustin Pascal**, mniši kláštera Saint-Aubin des Bois¹⁰⁰ [sént-obān dé boa], které zastřelili¹⁰¹ republikánští povstalci, když vnikli do kláštera. (Hag., nn. 278, 281, 283, 285, 286, 288, 290, 291, 297. 298, 299).

95 *Abbatia Brællæ seu Aneti*, **Abbaye Notre-Dame-de-la-Brayelle d'Annay** byl klášter cisterciáček v obci Annay nedaleko Arrasu na severu Francie. Založen 1196 z Blendecques, zrušen 1790. Poslední abatyše byla popravena gilotinou za rozkrádání klášterního majetku.

96 *Monasterium S. Cæciliæ in civitate Gratianopolitana*, **Abbaye Sainte-Cécile de Grenoble** byl klášter reformovaných bernardinek v Grenoblu na jihovýchodě Francie u hranic s Itálií (nedaleko Turína) a Švýcarskem (nedaleko Ženevy). Založen 1624 z Rumilly, zrušen 1791.

97 *Freisttorfium in Lotharingia*, **Abbaye de Freistroff** (něm. **Kloster Freisdorf**) byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci na východě Francie nedaleko Met, u hranic s Německem a Lucemburskem. Založen 1130 jako augustiniánský, pak jej převzali premonstráti, v roce 1210 na žádost panovníka cisterciáčky, v roce 1460 cisterciáci, 1790 byl zrušen.

98 *Abbatia Ursicampi*, **Abbaye Notre-Dame d'Ourscamp** byl cisterciácký klášter v obci Chiry-Ourscamp nedaleko Compiègne na severu Francie. Založil jej sám sv. Bernard v roce 1129, zrušen 1792.

99 *Abbatia Fuliensis*, **Abbaye des Feuillants** byl cisterciácký klášter v obci Labastide-Clermont nedaleko Toulouse v jižní Francii. Založen 1145 z Dalonu (dalonská kongregace), 1162 se připojuje k cisterciáckému řádu (mateřský klášter La Crête), 1577 se připojuje k reformnímu proudu kongregace Les Feuillants, 1791 zrušen. [Viz také poznámku 10 v červnu.](#)

100 *Abbatia S. Albini*, **Abbaye Saint-Aubin des Bois** byl cisterciácký klášter v obci Plédéliac nedaleko Saint-Brieuc v Bretani. Založen 1137 z kláštera Bégard, zrušen 1791, nicméně po uklidnění revolučního násilí si jej pronajímá jeden bratr až do své smrti v roce 1820.

101 *plumbea glande icti perierunt*, tedy doslova „zahynuli po úderu olověným žaludem.“ *Glans plumbea*, tedy „olověný žalud“ byl tradiční římský náboj do praku, v roce 1796 se však bezpochyby jednalo o kulku, tedy zastřelení.

27. července.

V klášteře Panny Marie v Aumône¹⁰² [ómón], odchod **blahoslaveného Christiána**, mnicha. Jako chlapec, když již složil slib čistoty, spolu s několika řeholníky se rozhodli vést poustevnický život. Unavován žarem těžkých tělesných pokušení, sužoval své tělo těžkými posty, nočním bděním a modlitbami, aby tak uhasil škodlivé požáry těla ve své duši. Když na zmíněném místě prožil mnoho let v řeholním životě, doslechl se o slávě Cisterciáckého Řádu a zatoužil se připojit do jeho společenství. Když jej spolu s druhy přijal Opat z Aumône [ómón], poslal je do nedávno založeného kláštera v Landais¹⁰³ [lāndě]. Zde opět utrpěl velká příkoří od nečistých duchů; ovšem byl opět povzbuzen velikými útěchami. Opat z Cîteaux, blahoslavený Rainald, dokonce přikázal, aby mu jej představili, neboť o něm slyšel velké věci. Jeho příkazu chtěl Opat z Aumône [ómón] uposlechnout, takže z kláštera, kde přebýval, jej poslal do svého kláštera, aby se připravil na cestu k Opatu z Cîteaux. Na této cestě měl Christián vidění, v němž uzel chóry andělské, kterak se přidávají k Opatu i konventu z Cîteaux při zpěvu božského Officia. Opravdu, když dorazil do Aumône [ómón], stížen těžkou nemocí tam uzel svůj poslední den. (Hag., n. 83).

V Clairvaux, ctihodný muž **Simon**, kdysi Opat kláštera Chézy¹⁰⁴ [šézi], Řádu svatého Benedikta. Miloval svatého Bernarda celým svým srdcem, zdá se, že natolik, že zcela závisel na jeho úradku i vůli, a počala v něm růst veliká touha opustit svůj pastýřský úřad, aby se stal mnichem v Clairvaux. Avšak svatý Bernard, který znal ctnosti tohoto muže i milost, pro které byl velmi užitečný, ba zcela nezbytný pro klášter jemu svěřený, takže dokud byl naživu, nikdy nevyhověl jeho žádosti. Avšak ujistil jej, že v Clairvaux může pobývat. Tento člověk tedy uvěřil slovům Svatého a zů-

102 *Monasterium B. M. de Eleemosina*, **Abbaye de l'Aumône**, občas nazýván **le petit-Cîteaux** (malé Cîteaux), byl cisterciácký klášter v obci La Colombe nedaleko města Orléans na západě Francie. Založen 1121 z Cîteaux jako jeho osmá fundace, zrušen 1791.

103 *Landense cœnobium*, **Abbaye Notre-Dame du Landais** byl cisterciácký klášter v obci Frédille nedaleko Bourges na jihu Francie. Založen 1115 jako poustevna, v roce 1129 byli pozváni mniši z Aumône (viz výše) a založili zde cisterciácký klášter. Zrušen 1791.

104 *Caziacum*, **Abbaye de Chézy** byl benediktinský klášter v obci Chézy-sur-Marne nedaleko Paříže. Založen někdy před rokem 887, kdy byl vypálen Normany, obnoven ve 12. století, v roce 1414 byl klášter přeměněn v opevněný hrad a také vesnice byla opevněna na obranu proti Angličanům. 1790 zrušen.

stal mezitím bezpečně ve svém pastýřském úřadu po několik let. Ovšem po smrti svatého muže, když už ostny své touhy, kterou již nikdo nezhášel, nedokázal ani nechtěl dále snášet, jako stařec téměř sešlý, odevzdal vládu svého kláštera a odebral se do Clairvaux, kde z velkého daru Božího a velkého zázraku přežil ještě sedm let, a v tak vysokém věku a tak nemocný tam zanechal podivuhodný příklad horlivosti. (Hag., n. 98).

28. července.

Připomínka několika **Vyznavačů víry** ve Francii a Belgii. V každém případě, v pronásledování na konci 18. století mnozí velkodušně snášeli těžkosti pro víru či Církev, a nakonec přežili. Mezi prvními chceme oslavit ty, kteří se šťastně navrátili do vlasti z hrozného vyhnanství na pustém místě zvaném Conanama¹⁰⁵ [konanama], a sice: **Jan Lemaître** [ləmétr], mnich a kantor kláštera Melleray¹⁰⁶ [meléré], a **Onuphrius Clavier** [klavié], konvrš ze Sept-Fonts⁷ [set fön]. Ten předtím, spolu se svým Převorem Pavlem Charles [šár] po jedenáct měsíců vydrželi trest veslování na galérách.¹⁰⁷ Byl však jedním z dvaceti čtyř, kteří z celkových sedmdesáti šesti služebníků církve tehdy přežili hrozná trápení. Za vlády «Direktoria»,¹⁰⁸ jak se mu říkalo, byl opět zajat, a za odvolání nedovolené přísahy poslán do Cayenne¹⁰⁹ [kajen], odkud se opět ve zdraví vrátil. Je chválen, že svým pronásledovatelům žehnal a tím dal najevo svou zbožnost.

105 **Conanama** byla francouzská kolonie založená v roce 1628 poblíž dnešního městečka Sinnamary na severu Francouzské Guyany v rovníkové Jižní Americe.

106 **Abbatia de Mellerei, Abbaye de Notre-Dame-de-Melleray** byl cisterciácký klášter v obci La Meilleraye-de-Bretagne poblíž Nantes v Bretani. Založen 1134 z kláštera Ponttron, zrušen 1795, obnoven trapisty 1817, zrušen 2016.

107 původní termín je *supplicium pontonum*, dle smyslu a dobové praxe se zdá, že byla oprava míněna práce, tedy veslování na galérách, neboli galeje.

108 **Direktorium** (*le Directoire*) byl způsob vlády pěti direktorů ve Francii od 2. listopadu 1795 do 10. listopadu 1799. Počátek vlády Direktoria se někdy chápě jako konec Velké francouzské revoluce, jindy je vláda Direktoria označována za závěr revoluce či poslední čtyři roky revoluce. Dne 9. thermidoru (27. července 1794) byl Maximilien Robespierre a další představitelé krvavého režimu zatčeni a posléze popraveni. Do čela Francie se roku 1795, na základě nové ústavy, postavilo pětičlenné Direktorium, za jehož vlády nastal „odliv revoluce“. Direktoriu se podařilo porazit i nové rojalistické povstání ve Vendée. Po jeho vypuknutí represe opět poněkud zesílily, zejména byly namířeny proti církvi a emigrantům.

109 **Cayenne** je hlavní město francouzského zámořského regionu Francouzské Guyany, asi 100 km od Connamy (viz poznámku 105).

Jiní, kteří byli potrestáni prací veslařů na galérách, pak byli osvobozeni. Z nich je hoden zmínky **Dominik Maussier** [mósié], muž zbožný a mírný a všem převelice drahý, jenž byl kdysi karthusiánským mnichem, přežil tři měsíce trápení na galejích; pak byl ovšem osvobozen, takže uprchl do Švýcarska, kde se v klášteře La Valsainte¹ [la valsént] přidal k trapistickým mnichům. Poté jako společník Dom Urbana Guilleta [gijéta], roku 1815 zemřel v Americe, ve státě Kentucky [kentaky], když příliš vysílen z cestování začal příliš rychle dodržovat všechny řádové observance. — Jiní zase, kteří byli odsouzeni k deportaci, byli uvězněni v pevnostech ostrovů Oléron a Ré,¹¹⁰ avšak buď roku 1800, nebo krátce předtím či poté opět nabyli svobody. Z nichž si zvláštní zmínku zaslouží **Petr Riemslach** [rímslach], Opat kláštera Waarschoot¹¹¹ [várschót], který poté, co byl konečně propuštěn, za velké úcty všech žil v Bruselu, kde ve svých sedmdesáti letech v neznámý den skončil; a **Jeroným Magnier** [mañié], Podpřevor kláštera Panny Marie z Trappy, kdy především díky němu prohlásili všichni obyvatelé Trappy před státními komisaři, že zůstanou věrní svému povolání. Zdá se, že byl popraven v Paříži, v neznámý den. Jiní však z vězení, ať už v pevnosti, nebo ve věznici, nebo v nějakém zrušeném klášteře či v jiném domě, byli propuštěni a poté zemřeli. Zprávy o nich viz v Hagiologii. (Hag., I, Appendix ad 1, 4).

29. července.

V Cîteaux, **blahoslavený Alexandr**, Opat. Když svatý otec Bernard procházel na příkaz Papeže Evžena III. Německem¹¹² a kázal o křížové výpravě do Jerusalema, mnozí, včetně císaře Konráda, přijali z jeho rukou znamení kříže, a pro svůj klášter získal Alexandra, slavného učence v oboru kanonického práva, spolu s mnoha jinými, vznešenými a moudrými muži. On sice nejprve odmítl uposlechnout rady a napomenutí svatého Opata, ani noční vidění jej nedokázalo dostatečně podnítit, aby od svého rozhodnutí ustoupil. Když však ochutnal rybu, kterou pro něj svatý Otec požehnal, na místě se zkroušen odevzdal do rukou služebníka Božího. Stal se tedy mnichem v Clairvaux, poté byl učiněn pastýřem v Grand-selve²⁴ [grānselv], a z tohoto kláštera byl pak jmenován Opatem kláštera

110 Ostrovy **Oléron** a **Ré** leží na atlantském pobřeží u města Rochefort na severozápadě Francie. Jsou tak blízko, že na oba dnes vede silnice.

111 *Monasterium Waarschotensis*, **Priorat Waarschoot** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenném městě nedaleko belgických Antverp. Založen 1444 z kláštera Waarmond, zrušen 1796. Oproti tomuto menologiu tvrdí Zisterzienserlexikon, že se jednalo pouze o převorství a i Petrus Riemslagh byl převorem.

112 *Germania*

v Cîteaux. Za svého působení v tomto úřadu se sice marně namáhal, aby navrátil svatého Arcibiskupa Tomáše z Canterbury [kantæbery] do přízně anglického krále Jindřicha II., s větším úspěchem však vyjednával o míru v Církvi, když spolu s dalšími Opaty svého Řádu přesvědčil císaře Fridricha II., aby uposlechl Papeže Alexandra III. jako právoplatného vládce Církve. Na příkaz téhož Svatého Otce spolu se svatým Petrem, Arcibiskupem z Tarentaise¹¹³ [tarāntéz] se snažil usmířit Jindřicha, krále anglického, otce i syna, kteří se rozkmotřili. Od Svaté Stolice obdržel mnoho výsad. Když pak byl po devět let hlavou Řádu, pln zásluh ve svatosti zesnul v Pánu roku 1178. (Hag., n. 106).

30. července.

Ve Francii, blahoslavený Kardinál **Guido** řečený **de Paray** [də paré]. Z Opata kláštera La Val¹¹⁴ v Île-de-France¹¹⁵ [il də frāns] byl roku 1193 zvolen Opatem v Cîteaux, a zajistil posvěcení nového kostela tohoto prvního z klášterů. Roku pak 1199 jej Innocens III. učinil Kardinálem Biskupem v Palestrině,¹¹⁶ a poté byl jako papežský Legát poslán do Německa,¹¹⁷ aby prověřil dvojí císařskou volbu a bránil přitom práva Církve. Současně též tvrdě potlačoval nešvary, které v hojnosti nacházel. Když přebýval v Kolíně nad Rýnem,¹¹⁸ ustanovil tam dobrý zvyk, že při pozdvihování Hostie všecken lid v kostele poklekl¹¹⁹ při zvuku zvonečku,¹²⁰ také aby pokaždé, když je Nejsvětější Svátost odnášena k nemocnému, šel před knězem žák či zvoník, a pomocí zvonku dával její přítomnost najevo, aby se tak každý po cestě poklonil Kristu. Poté, co své poslání úspěšně splnil, a volitelé z Remeše se nemohli shodnout na osobě nového Arcibiskupa, Svatý Otec určil Guida, aby zasedl na tento stolec. Tehdy mu také Innocens III. svěřil úkol, aby spolu smířil francouzského krále Filipa II. Augusta a anglického krále Jana Bezzemka. Když zaujímal tento první stolec ve Francii po dva

113 **Tarentaise** je údolí řeky Isère v srdci Francouzských Alp, v regionu Savojsko. (červen, pozn. 107)

114 *Vallis-Sanctæ-Mariæ*, **Abbaye Notre-Dame du Val** byl cisterciácký klášter v obci Mériel nedaleko Paříže. Založen 1125 z La Cour-Dieu, zrušen 1790.

115 *Insula Franciæ*, **Île-de-France** je francouzský historický region okolo Paříže.

116 *Præneste* (adj. *Prænestinus*), **Palestrina** je město a sídlo diecéze v Itálii nedaleko Říma.

117 *Germania*, tehdy jednotné Německo neexistovalo, pro srozumitelnost používám ovšem tento moderní pojem.

118 *Coloniæ*, nejspíš *Colonia Agrippina*, tedy Kolín nad Rýnem

119 *veniam peteret*

120 *nola*

roky, a nadešel jeho den, zemřel v Gentu¹²¹ [chentu], v tento den roku 1206. Odsud byl po deseti letech přenesen do Cîteaux, a tam byl uložen do presbytáře na evangelní stranu. (Hag., n. 421).

31. července.

V brabantském klášteře Villers¹¹ [vijé], připomínka zbožného mnicha **Godefrida de Cortebeke** [kortbek], který sem přešel z kláštera Affligem¹²² [afflichem], a v té době byl velmi známý svou nábožností i bohatstvím. Pohnut touhou po skrytějším a bezpečnějším životě se přidal k bratrům z Villers, aby tam zazářil dary ctností, když celé domy svým vřelým chováním mocně zapálil láskou k Bohu. Velmi se staral o řeholní kázeň Řádu a střežil své srdce s velkou bázni a starostlivostí, též pečlivě očišťoval své svědomí. Když se vracíval z cest, shledal, že čistota jeho srdce ve styku se světem umenšovala, a klid jeho svědomí už nebyl takový jako předtím. Proto se mu přičilo vycházet z kláštera, a nechtěl navštěvovat ani své příbuzné či přátele. (Hag., n. 405).

V flanderském klášteře Beaupré¹²³ [bópré], roku 1577, uložení do hrobu nanejvýš zbožné mnišky **Marie de Chatillon** [də šatyjón]. Zazářila přemnoha ctnostmi, celá se vydala modlitbě, a byla převelice oddaná především dětství božského Spasitele. Když byla častěji kárána, že zadanou práci přadleny plní se zpožděním, a ani pokárání nevedlo k hojnějším plodům, byla tedy pozorována škvírou v okně, čím vlastně tráví svůj čas na práci. Uviděli u ní překrásného Chlapce, a ona se mu klaněla, přivinuta k Jeho nohám. Pak jí tedy bylo dovoleno věnovat se svým svatým záležitostem a žila v pověsti velké svatosti. (Hag. n. 500).

121 *Gandavum*, **Gent** je druhé největší město v Belgii (po Antwerpách) a hlavní město provincie Východní Flandry.

122 *Monasterium Afflighemiensis*, **Sint-Pieter en Paulusabdij van Affligem** je benediktinský klášter ve stejnojmenném městě v belgickém Brabantsku, nedaleko Bruselu. Založen 1062, zrušen 1796, obnoven 1870.

123 *Abbatia Bello-Pratense*, **Abbaye de Beaupré** byl klášter cisterciáček v obci Grimminge nedaleko Bruselu. Založen 1228 z La Cambre, zrušen 1796